



MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXV. leto • 2014-2015 3

*Bolje je, da se ne postiš
in si zaradi tega ponižen,
kakor da se postiš
in si sam sebi všeč.*

Blaise Pascal



Kazalo

- 3 Uvod
- 4 Duhovni pogledi
- 6 Papež Frančišek Frančiškovem
- 8 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 14 Pogovor
- 17 Brezmadežna
- 19 Vojska Brezmadežne
- 22 Biseri molitve
- 24 Zvezde za vso večnost
- 25 Predstavitev knjige
- 26 Asiški pogledi
- 28 O Assisiju
- 30 Frančiškov svetni red
- 31 Otroci med nami
- 33 Med minoriti
- 36 Reportaža
- 40 Utrip življenja
- 41 In memoriam
- 44 Obvestila

Naslovnica: *Post, odpoved in pokoro lahko primerjamo s pomladnim čiščenjem dreves, trte, vrtnic. Obrezovanje slabega pomaga k svobodni rasti dobrega. Trmasto moč mladik je potrebno nadzorovati, da ne podivjajo. Rez ni prijeten, saj včasih rana »zajoče«, a s tem moč rodovitnosti usmerimo in jo povečamo. Odrezati malika jaza pomeni poskrbeti, da dišeči cvetovi duhovnega in sadovi dobrega ne bodo jalovi.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, Urška Poslek, p. Andrej M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Dominik Tikvič

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Doroteja Emeršič, Goran Sabolič, Marjetka Birk, Doris Munda in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rkcc.si

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Molitev srca, post srca ...

Cerkev nam vsako leto na začetku postnega časa predlaga stare in preverjene, svetopisemske oblike spokornosti in sredstva spreobrnjenja: post, molitev, miloščino. Vsaj v tem času naj bi jih vzeli nekoliko resneje.

Murray Bodo v knjigi *Francišek*, pot in sanje čudovito ponazori Franciškovo molitev: »Vsak dan mu je bilo težje zapustiti svojo votlino in se izpostaviti slepeči svetlobi zunanjega sveta, ki je buljila vanj. Globlje ko se je umikal v votlino, varneje se je počutil. /.../ V votlini se je Francišek prvič srečal z Jezusom in ugledal svojo resnično podobo. Do takrat se mu je zdelo, da so glasovi in sanje prihajali od zunaj, od nekod daleč. V mučnih urah votline je zaslišal glas iz svoje notranjosti, globlji in jasnejši glas, kot da bi odkrival del sebe, ki mu je bil do tedaj neznan. Srčneje ko je molil in se obračal k Jezusu po navdih, globlje se je pogrezal proti notranji sili, ki mu je dajala moč in mir. Nehal se je pogovarjati z gluhih stenami votline.«

Franciškova molitev je postajala molitev srca. To pomeni moliti Gospoda ne le z razumom, mislimi, besedami, temveč tudi s čustvi, čutenjem in telesom, s celim bitjem. Prava molitev je celostni odnos. Vemo, da je za pravi in globok odnos premalo samo misliti na ljubljeno osebo, ji govoriti sladke besede ali ji le izkazovati čustva in naklonjenost, temveč biti z njo s celim srcem, ki predstavlja edinstvo celotnega telesa, osebe, osebnosti.

Molk pove včasih več kot poplava besed. Prav je, da znamo kakšno molitev tudi na pamet, toda v spovednici sem že doživel, da mi je največ o odnosu spovedanca do Boga povedala zgolj skesana solza. Pri bogoslužju molimo s telesom na razne načine: z držo rok, s stojo, klečanjem ... Petje



je izraz čutenja. Tudi romarjeva pot priča o molitvi s telesom. Janez Vianey je svojo molitev pred Najsvetejšim opisal takole: »Jaz gledam Njega, On gleda mene!« Včasih s pogledom povemo vse.

Post. Menim, da ga Matej v evangeliju ne opiše slučajno takoj za molitvijo. Prav zdrznil sem se ob Gandiju, ki ni bil kristjan in pravi, da »ni molitve brez posta«! Pritrjuje mu tudi Anselm Grün, saj po njegovem post spada k molitvi in obratno. Če hočem moliti iz vsega srca, se mora ta molitev tudi telesno izraziti. Grün nadaljuje: Mnogi mislijo, da je molitev samo duhovno dejanje. Post je molitev s celim telesom. Kakor je Kristus postal telo, tako mora tudi naše telo postati molitev. Ta edinstvo telesa in duše se kaže ravno v povezanosti molitve in posta.

Post izraža ponižnost, da brez Boga ne moremo ničesar storiti. Starozavezni vojaki se pred bitko postijo in s telesno oslabeledostjo kažejo svojo vero v Božjo in ne v svojo moč. Post je lahko tudi konkretna prošnja za odpustanje grehov. Post naredi molitev zaupljivo in gorečo. Kristjani s postom pokažejo Kristusu, ki se je postil tudi za nas, da s svojo ljubeznijo do Njega mislimo resno. Podobno kot tisti, ki gladovno stavkajo, sporočajo, da mislijo smrtno resno.

Nenazadnje poznamo tudi evharistični post, ki kaže spoštovanje do prejema Jezusa pod podobama kruha in vina. S tem tudi potrjujemo, kaj je za nas hrana, ki nasiti najgloblji hrepenenja in nas osvobodi strahu, da bi padli v nič.

Sv. Francišek se je veliko postil, zase je imel na leto kar pet postnih časov. In ker Tomaž Čelanski pričuje: »Ni bil več človek, ki moli, ampak je ves postal molitev,« potem ni težko razumeti, da je bil Francišek resnično eno s Kristusom.

Pa ne obupajmo, ker je Franciškov ideal težko dosegljiv; molitev in post imata lahko tudi veliko drugih, po Božji milosti za nas dosegljivih obrazov ...

P. Danilo Holc



Osebna oblika posta in postna postava

Jože Faganel



Tole razmišljanje o postu je nastalo v čisto posebni situaciji, ko sem se na lepem znašel v postelji zaradi znanih težav z mojo hemofilijo, ki me spremlja vseh 67 let. V otroštvu, mladostništvu in študentskih letih je bila postelja pogosto in dolgočasno moj edini življenjski prostor. Spominjam se, da smo kljub bolezni in daljšim obdobjem bolečin tudi bolni člani sedemčlanske družine spoštovali post. Prav tako smo izpolnjevali dolžnost nedeljske maše. A ne s pristostvovanjem maši po radiu, ker je tedaj še niso prenašali. Celotno mašo smo že v osnovni šoli vsako nedeljo brali v postelji iz misala (pripravil ga je cistercijan Metod Turnšek). Ta misal smo imeli doma kot Turnškov dar, saj je pri nas takrat prenočeval, ko se je vračal s Koroške.

V zadnjih petindvajsetih letih mi hemofilija zaradi preventivnega samozdravljenja z injekcijami ni preprečevala res zelo dejavnega življenja. A človek kljub napredni medicini ni gospodar bolezni. Taki trenutki, kot je sedanj, so priložnost za razmišljanja ... Tokrat v bolniški postelji na pobudo minoritov, ki so oživili mojo rojstno faro sv. Petra v Ljubljani, razmišljam o postu.

Smisel posta je odrekanje moralno nevtralni stvari, kar naj spodbudi zanimanje za duhovno razsežnost človekovega bivanja. Odločitev je osebna, recimo intimna, zato je v Svetem pismu nasvet, naj se na zunaj uredimo tako, da bomo izgledali telesno cvetoči. Zaradi v zgodovini prevladujoče skrbi za nahranitev je prevladujoča oblika posta odrekanje vrsti ali količini hrane. V Katoliški cerkvi to ureja postna postava, ki ob določenih dnevih prepoveduje uživanje mesa, v posebej določenih dne-

vih pa tudi uživanje hrane do sitosti več kot enkrat na dan. Ob tem omogoča spregled bolnikom in starejšim. Naša postava je torej dejansko zelo zelo blaga. V sodobnem, tudi pri nas že precej razkristjanjenem, svetu pa z izpolnjevanjem postne postave predvsem izpričujemo pripadnost Cerkvi. Zato smo povabljeni, da v javnosti, npr. pri malici v službi, pričamo o pripadnosti Cerkvi. Vsak ve, da to ni tako lahko. Izgovor, da smo tisti dan izbrali osebno obliko posta, ni v duhu postenja.

A vsak, tudi bolnik, je poklican k postenju v nepredpisani obliki. Obliko posta lahko izbere sam v skladu s svojim odnosom do stvari. Seveda izbira, da za post ne bo podlegel kakemu zanj značilnemu grehu, ne pride v poštev. Postimo se namreč le v moralno nevtralnih rečeh. Iz otroštva se spominjam neke učiteljice, ki je bila kot t. i. knjižni molj, a v postnem času ni brala ne knjig ne časopisa. Njen zgled me je spodbudil, da sem si v mladosti tudi v obdobju bolezni na podoben način izbiral osebno obliko posta.

In če nadaljujem razmišljanje v svojem specifičnem stanju bolezni, imam pred seboj več možnosti. Naj predstavim eno od njih. Za postne dni si lahko izberem odločitev, da tudi najbližjim ne bom »jamral«. Pri tem ne mislim, da zdravstvenemu osebju ne bi sporočal podatkov o svojem zdravstvenem stanju. To sem dolžan storiti. A morda se tudi v tem primeru odločim za informiranje brez čustvene obarvanosti (npr. *Bolelo me je tudi po tableti* namesto *Uf, ta tableta mi sploh ni pomagala*. Ali pa: *Ponoči nisem spal* namesto *Celo noč nisem niti zatisnil očesa* ...) Morda se odrečem očitaju: *Trikrat sem te klical, da mi prineseš zdravilo*. Ko mi žena po tretjem klicu zdravilo prinese, sem ga lahko vzel. Očitaje ničesar ne dodaja, ampak jemlje.

Toda tudi med boleznijo, npr. v bolnišnici, lahko v znak pripadnosti Cerkvi ne pojem mesa, ki je v obroku. Enkrat tedensko mi to ne more škoditi. Brez klobase se bom vendarle nahranil, a prav je, da sestri pojasnim, zakaj je nisem jedel.

Zakaj pa je spoštovanje postne postave danes še posebej potrebno?



Ne bomo polemizirali o verski oskrunitvi posta z različnimi dietami zaradi zdravilnih učinkov, ne o skupinskem postenju, ki pripravlja telo na učinkovitejše uživanje in odstranjuje nerazpoloženje zaradi občutkov krivde ... Prvi način sodi na področje zdravljenja, ki je od nekdaj temeljilo tudi na dietah, drugi način pa s krščanskih izhodišč izrablja telo, ki je tempelj duha, hkrati pa zapostavlja zakrament odpuščanja. Z njim ne rešimo občutka krivde, temveč se rešimo krivde.

Sodobni post pa izpričuje tudi solidarnost z lačnimi na lokalni in zlasti globalni ravni. In prav zaradi te solidarnosti nas postava obvezuje: *enkrat na dan se do sitega*

najesti. Kolikšen del človeštva tega cilja ne more doseči niti za otroke ...

Pa misel o osebni obliki posta za bolnike razširimo na vse Slovence. Ne »jamrajo« samo bolniki. Danes »jamra« ves slovenski narod. Pustimo ob strani upravičenost »jamranja«. Zasebnemu in javnemu »jamranju« se odrecimo na postne dni na vse petke v letu. Kajti moč negativnega mišljenja je res pogubna. Pogubna za posameznika in za narod. In kdor »veruje« v zdravilnost postenja, naj se odreče »jamranju« na postne dni.

To naj bo sporočilo bralcem o postu iz moje bolniške postelje.

Namesto zvezdnega ... postni utrinek

Br. Štefan Kožuh, kapucin



Večini od nas se rado dogaja, da nas čas prehiteva. To konkretno pomeni, da ne utegnemo postoriti vsega, kar bi želeli, kar od nas pričakujejo, včasih celo zahtevajo. Lovimo sapo, zamikamo manj nujne opravke, s slabo vestjo opuščamo, kar bi bilo dobro ... skratka – naglica nas duši in nam kali notranji mir.

V zgodnjem jutru na evropskem vzhodu vstanem v nov dan. Tudi ta bo poln, kot je bil včerajšnji in kot bo po vsej

verjetnosti jutrišnji. Po strešnem oknu škreblijo dežne kaplje in to je vse, kar je slišati v tišini nastajočega dne. V mislih mi zazveni: »Kako lepo se je ustaviti! Gospod, ustavil bi se rad prav v tem trenutku. Zakaj ves ta nemir? Čemu vse to strastno hitenje? Čemu ta naglica? Čemu ta nemir? Jaz ne morem odrešiti sveta. Sem le kapljica vode v neskončnem oceanu tvojega čudovitega stvarstva!«

Odprem dnevno Božjo besedo in berem: »Kakor pride dež izpod neba in se ne vrača tja, ne da bi napojil zemljo, jo naredil rodovitno in brstečo, tako je z mojo besedo: ne vrne se k meni brez uspeha« (prim. Iz 55,11–12). Kako preprosto povedano! Ob vsej človekovi raztrganosti se Bog vztrajno in razsipno podarja: neizmerno je njegovo usmiljenje! »Misericordias Domini in aeternum cantabo« – Gospodovo usmiljenje bom opeval vekomaj. Usmiljenje – misericordia: v tej čudoviti besedi, ki skuša zaobjeti še čudovitejšo Božjo lastnost, slutim dve plati iste medalje: *miserio*, človeško bedo in nebogljenost, ter *cor*, srce, srčnost Boga na drugi strani. V duhu umolknem ...

Ponovno me prevzame nekoliko močnejše škreblijanje dežnih kapelj po steklu strešnega okna. Ozrem se kvišku, opazim, da se dani. »Oče pošilja svoj dež in svoje sonce na polja hudobnih in dobrih, pravičnih in krivičnih. Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče!« (prim. Mt 5,45.48). To sprejemam kot predlagani program današnjega dne.

Tako nekako se to postno jutro sestavljam in pripravljam, da se bom lahko svež in okrepljen podal v vrvež podarjenega dne. On, »moj Gospod in moje vse«, me bo prijel za roko in me vodil po poteh, ki so mi še neznane, in hoče, da jih prehodim. On mi bo usmerjal misli, da bodo blagoslavljalne. On bo prebujal v meni dober in pravičen namen, da bodo vsi, ki se mi bodo približali, začutili njegovo navzočnost.

Zato danes ne bom kakor »blodeč Aramejec, ki je tujčeval v Egiptu« (5 Mz 26,5), temveč »sodržavljan svetih in domačin pri Bogu« (prim. Ef 2,19).



Utrdite svoja srca (Jak 5,8)

P. Milan Kos



Papež Francišek je v letošnji postni poslanici med drugim zapisal, da je postni čas tudi čas prenove Cerkve, skupnosti in posameznih vernikov ter predvsem "čas milosti" (2 Kor 6,2). Bog od nas ne zahteva ničesar, česar nam ne bi že prej podaril: "Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil" (1 Jn 4,19). Bog do nas ni brezbrizen. Vsakega od nas nosi v svojem srcu, pozna nas po imenu, skrbi za nas in nas išče, ko ga zapustimo. Zanima se za vsakega izmed nas; v svoji ljubezni spremlja vse, kar se dogaja z nami. Kadar živimo udobno življenje in nam gre vse dobro, se nam včasih zgodi, da pozabimo na druge (česar Bog Oče ne naredi nikoli) in se ne zanimamo za njihove težave, trpljenje in krivice, ki se jim dogajajo ... Tedaj naše srce zapade v brezbriznost. Medtem ko se počutim precej dobro in prijetno, pozabljam na tiste, ki so v težavah. Ta egoistična razvada, ravnodušnost, ima danes svetovne razsežnosti, zato lahko govorimo o globalizaciji brezbriznosti. Gre za stisko, s katero se moramo kristjani soočiti.

Ko se Božje ljudstvo spreobrne k njegovi ljubezni, najde odgovore na vprašanja, ki mu jih zgodovina vedno znova zastavlja. Eden izmed največjih izzivov, pri katerem se želim ustavit v tej poslanici, je ravno globalizacija brezbriznosti.

Ravnodušnost do bližnjih in do Boga je resnična preizkušnja tudi za nas, kristjane, zato moramo v vsakem pos-

tu slišati krik prerokov, ki so povzdigovali glas in nas tako prebujali.

Bog ni brezbrizen do sveta, ampak ga ljubi do te mere, da pošlje svojega Sina za odrešenje vsakega človeka. V učlovečenju, zemeljskem življenju, smrti in vstajenju se dokončno odpirajo vrata med Bogom in človekom, med nebom in zemljo. Cerkev je z oznanjevanjem Božje besede, obhajanjem zakramentov in s pričevanjem vere, ki se uresničuje v dobroti (prim. Gal 5,6), kakor roka, ki drži odprta vrata. Toda svet teži k temu, da se zapre vase in zapre tista vrata, skozi katera Bog vstopa v svet in svet vanj. Tako roka, ki je Cerkev, ne sme biti nikoli presečena, če je odrinjena, stisnjena in poškodovana.

Božje ljudstvo potrebuje prenovo, da ne bi postalo brezbrizno, da se ne bi zaprlo samo vase.

Nato predlaga tri korake:

1. "Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli" (1 Kor 12,26) – Cerkev;
2. "Kje je tvoj brat?" (1Mz 4,9) – župnije in skupnost;
3. "Utrdite svoja srca" (Jak 5,8) – vsak vernik.

O tretjem koraku takole razmišlja:

Tudi kot posamezniki smo v nevarnosti, da postanemo brezbrizni. Nasičeni smo s tragičnimi novicami in podo-



bami, ki nam pripovedujejo o človeškem trpljenju, obnem pa čutimo nemoč, da bi ukrepali. Kaj naj storimo, da se ne bomo prepustili spirali strahu in nemoči?

V prvi vrsti lahko molimo v edinosti z zemeljsko in nebeško Cerkvijo. Ne podcenjujmo moči skupinske molitve! Pobuda 24 ur za Gospoda, za katero upam, da se bo 13. in 14. marca odvijala po vsej Cerkvi in tudi na škofijski ravni, želi biti izraz nujnosti molitve.

Na drugem mestu lahko pomagamo s konkretnimi dobrotelnimi dejanji, ki dosežejo bližnje in oddaljene v številnih karitativnih ustanovah v Cerkvi. Post je primeren čas, da pokažemo zanimanje za drugega tudi s simbolnim, vendar konkretnim dejanjem svojega sodelovanja pri skupni dobrotelnosti.

Na tretjem mestu pa je trpljenje bližnjih, ki predstavlja nenehni klic k spreobrnitvi. Potrebe mojega brata me morajo opominjati na krhkost mojega življenja, moje odvisnosti od Boga in drugih bratov. Če ponižno prosimo za Božjo milost in sprejmemo omejitve svojih zmognosti, lahko zaupamo v neizmerne možnosti, ki nam jih namenja Božja ljubezen. Tako se bomo lahko zoperstavili hudičevi skušnjavi, ki nas zavaja v misel, da lahko odrešimo sebe in svet z lastnimi močmi.

Da bi lahko presegli brezbriznost in lastne težnje po vse-mogočnosti, želim, da bi preživel postni čas kot obdobje oblikovanja srca, kot je dejal Benedikt XVI. (okrožnica Bog je ljubezen, 31). Imeti usmiljeno srce ne pomeni biti šibkega srca. Kdor želi biti usmiljen, mora imeti srce hrabro, močno, zaprto za Skušnjavca in odprto za Boga. Srce, ki prepušča Svetega Duha, spremlja na pot ljubezni tudi brate in sestre. To je skromno srce, ki pozna lastne omejitve in se razdaja za druge.

Dragi bratje in sestre, zato želim v tem postnem času z vami prositi Kristusa z besedami: "Upodobi naša srca po svojem srcu" (iz litanij Srca Jezusovega). Tako bomo imeli hrabro, usmiljeno srce, ki se ne bo zapiralo samo vase, temveč bo radodarno, pripravljeno za pomoč in ne bo zapadlo v vrtelec globalizacije brezbriznosti.

Da bi resnično zmogli – ne samo v postnem času, ampak vedno znova – »oblikovati svoje srce«, ki bo rado molilo, ki bo odprto za dobrotelna dejanja in v sebi čutilo nenehni klic k spreobrnitvi, predlagam, da skupaj s sv. Frančiškom pogosto molimo molitev pred Križanim pri svetem Damijanu:

*O vzvišeni in veličastni Bog,
razsvetli temine mojega srca.
Daj mi pravo vero, trdno upanje
in popolno ljubezen,
razumnost in spoznanje,
o Gospod,
da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi.
Amen.*

KRIŽANI

V večernem mraku Križanega gledam,
z žebliji pribit na križu visi;
na glavnem oltarju
pa večna lučka brli.

Čudovit je pogled
v lahnem soju luči
v križ prekrižanih gred
in dvoje otožnih oči.

Ubogi rešenik na križu visi,
dvajset stoletij že za nas trpi,
iz srca nedolžnega, presvetih dlani,
v kelih teče dragocena kri.

Ozri se, križani, prosim, na me,
poglej v moje pregrešno srce,
križ naloži mi na ramé,
breme naj nosim za svoje dolge!

Moči mi daj, da bom zdržal
na poti svojega trpljenja!
S teboj bi rad dokončal
križev pot svojega življenja.

Mirko Pihler



Makabejski bratje – življenje za Boga in svobodo očetnjave

P. Milan Holc

»**Junaški kralj**« (prim. Dan 11,3sl.)

Po utrditvi oblasti v Makedoniji in Grčiji se je Aleksander, sin Filipa II. Makedonskega, odpravil čez Helespont in začel vojno s Perziji. Najprej je l. 334 pr. Kr. pri reki Granik premagal perzijske satrape, leto pozneje pa dobil bitko z velikim kraljem Darejem III. Kodomanom pri Isu. Po tej bitki so se začela njegova velika osvajanja. Najprej je zasedel Tir, nato si je podvrget feničansko obalo in še Egipt. Tam je takoj ustanovil mesto in ga po sebi poimenoval Aleksandrija (331 pr. Kr.).

To je bil šele začetek Aleksandrovih pohodov. V nadaljevanju je na skrajno drugi strani, pri Gavgameli (današnji severni Irak), ponovno porazil Dareja in zavzel pokrajine osrednje Perzije s kraljevskim mestom Perzepolis ter z upravnim središčem države Suzo. Po Darejevi smrti – umoril ga je neki perzijski velikaš – je Aleksander nastopil z vso svojo močjo in mnogi Perziji so ga priznali kot zakonitega kralja.

Mlademu kralju in osvajalcu pa tudi to ni bilo dovolj. Svoje pohode je usmeril najprej proti Baktriji, prekoračil Oks (Amu-Darja) in kmalu nato že pristal na ustju Inda. Res je želel še dalje, vendar tega ni zmozel predvsem zaradi izčrpanosti svoje vojske. Pri reki Hifasis se je obrnil in zopet prišel v osrednje perzijske pokrajine. Marsikaj je še načrtoval, vendar ga je prehitela bolezen. Umril je zaradi vročice (hipertermije) l. 323 pr. Kr., star komaj 32 let.

Začetki helenizma

Smrt velikega osvajalca nikakor ni oznanila konca. Aleksandrove zmage in njegovo delo so bili zaznamovani s popolno preobrazbo takratnega sveta. Helenizacija, ki se je čutila na političnem, kulturnem in verskem področju, je zajela in močno odjeknila posebej po rodovitnem polmesecu. Stare orientalske kulture so učinkovale samo po grško, čeprav je enotnost Aleksandrove države obstajala le v njegovi osebi. Vojska si je sicer prizadevala ohraniti to enotnost, zato je neizprosno odstranjevala vse orientalske vsebine, toda težava je bila, ker Aleksander ni imel nobenega dediča. Po smrti se mu je resda rodil sin, vendar je prestol zasedel Aleksandrov polbrat Arhidaj, ki je bil slaboumen in ni mogel voditi kraljestva. Tako so se na prazen politični prostor vrinile ženske, predvsem Aleksandrova mati Olimpija in pa Arhidajeva žena Evridika. Glasni pa so bili seveda tudi Aleksandrovi generali, t. i. »diadohi« (nasledniki), med katere je namreč Aleksander na smrtni postelji razdelil svoje močno kraljestvo (prim. 1 Mak 1,6).



Mučeništvo starca Eleazarja

Če novo nastalega položaja vse pokrajine morda niso občutile na enak način, pa je za ozemlje, kjer je živel Božje ljudstvo, to že od Aleksandra naprej pomenilo preobrat na vseh področjih. Zato se je majhna judovska skupnost na vsak način poskušala obvarovati vsega tujega in je še naprej uporno častila ter molila enega in edinega, pravega in živega Boga, Gospoda nebes in zemlje.

V Palestini so po Aleksandrovi smrti najprej vladali egipčovski Ptolemajci ali Lagidi (323–198 pr. Kr.). Helenistični vpliv na judovski svet se je izkazal kot zelo močan v vsem, še posebej v verskem pomenu. Celò Sveto pismo Stare zaveze je bilo v tem času v Aleksandriji prevedeno v grški jezik (t. i. Septuaginta). Pod vplivom helenistične kulture in filozofije se je v Aleksandriji razvilo pomembno središče za judovski študij. Tako so se judovski učenjaki razdelili v dve skupini: na tiste, ki so se oklenili helenizacije in ji dajali prednost, ter tiste, ki so ji odločno nasprotovali.

Preobrat: Judje prevzemajo grške običaje

Leta 198 pr. Kr. so namesto Lagidov v Palestini zavladali Selevkidi. Selevkid Antioh III. je pri Paneionu (Banias), na izviri reke Jordan, porazil egipčovsko vojsko in Egipčanom odvzel ozemlje. Judovska skupnost, kakor poroča Jožef Flavij, je najprej pozdravila zamenjavo gospodar-



Makabejska mati



Matatija ubije malikovalca

jev. Antioh III. je Judom kar s tremi dekreti zagotovil nekatere privilegije in jim dal določeno svobodo. Spremenil se je predvsem teokratični status, tj. večja avtonomija na verskem in pravnem področju, ki pa je trajala le do nastopa Antioha IV. Epifana (175–164 pr. Kr.). Novi kralj je namreč po vsem kraljestvu začel intenzivno helenizacijo. Na ta način je hotel pri Judih popolnoma zatreti nacionalno in versko identiteto. Poleg tega je Jazon, brat zakonitega velikega duhovnika Onija III., Antiohu po Menelaju izročil večjo vsoto denarja. Antioh IV. je v zameno za denar povišal Menelaja v velikega duhovnika. Vrhunec vsega pa je predstavljal prihod v Jeruzalem po zmagi nad Egipčani pri Peluziju. Vrnil se je z bojnim plenom, dal pobiti svoje nasprotnike in izropal tempelj. Za judovske prebivalce in Jeruzalem se je začelo eno najbolj tragičnih obdobij. Antiohova vojska je pobijala nedolžne in povsod povzročala razdejanja. Pisec 1. knjige Makabejcev je zabeležil:

»Za sabo je pustil pokol
in skrajno objestne izjave.

Velika žalost se je zgrnila nad Izrael v vsakem njegovem kraju,

veljaki in starešine so zastokali,

dekleta in fantje si shirali,

ženskam je lepota zvenela.

.....

Dežela se je stresla zaradi svojih prebivalcev

in vsa Jakobova hiša se je odela v sramoto.

To obdobje so posebej zaznamovali številni odpadci. Velika kriza je zajela versko in moralno plat. Mnogi so se redno pojavljali na gostijah ali pojedinah, kjer se je uživala

Judom po postavi prepovedana hrana. Sobotni dan je padel v pozabo, izdajalci so sklepali zaveznitva s tujimi narodi in prevzeli postave nevernikov. V Jeruzalemu so zgradili telovadnico, kjer so pri telesnih vadbah nastopali na pol goli. Mnogi so si zaradi sramu dali »izbrisati«
znamenje obreze in se preprosto »prodali«
nevernikom (prim. 1 Mkb 1,10–15). Med odpadniki niso bili le ravnodušni in mlačni do izročila očetov, pač pa tudi verski voditelji na čelu z velikim duhovnikom Menelajem, ki so hoteli za vsako ceno ohraniti svoje položaje. Gospoda v templju je zamenjal olimpijski Zevs kakor nekoč zlato tele pod goro Sinaj.

Obdobje mučencev

Ob odpadnikih pa so ostali tudi tisti, ki so bili zavzeti za Božjo stvar. Mnogi so zapustili sveto mesto in se odpravili drugam. Nekateri so bili za vero očetov pripravljeni trpeti in rajši iti v smrt, kakor pa se omadeževati s prepovedano hrano ali se na drug način pregrešiti zoper sveto zavezo. Druga knjiga Makabejcev nam poroča o preganjanih in mučenih. Najprej srečamo priletnega učitelja postave Eleazarja. Ni se uklonil, da bi se hlinil in potihoma zaužil nečisto jed, ampak je hotel mladim zapustiti zgled neomajnega pričevalca. Z veseljem je šel mučeništvu naproti »in zapustil s svojo smrtjo zgled plemenitosti ter spomenik kreposti ne samo mladim, marveč tudi veliki večini svojega naroda«
(prim. 2 Mkb 6,31).

Posebno pretresljiv dogodek pa predstavlja mučenišтво sedmih bratov in njihove matere (prim. 2 Mkb 7,1–42). Pisec z izbranimi besedami ne opiše le »protokola neke sodbe«, ampak želi skupnost, ki je na veliki preizkušnji, predvsem potrditi v veri. Poudari sicer krutost sovraštva,

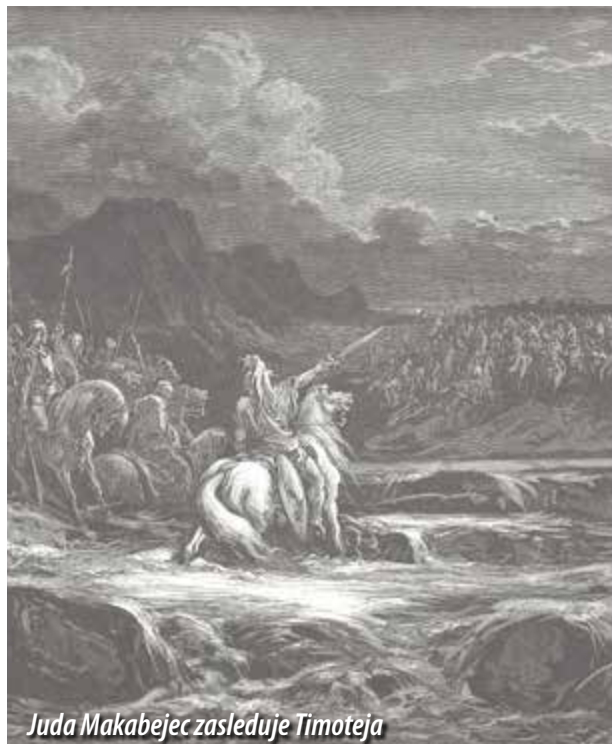


Matatija skliče ubežne Jude k upor

izpostavi pa tudi herojstvo mučencev in njihove matere ter njihovo vero v posmrtno življenje in nagrado onkraj groba: »Ti nizkotnež nam jemlješ sedanje življenje, toda za njegove postave ... Te ude sem dobil od neba (Boga), zaradi njegovih postav jih zaničujem in od njega jih upam spet dobiti ... Bolj se spleča umreti od človeških rok v pričakovanju, da nas bo Bog spet obudil, kakor je obljubil. Zate pa vstajenja ne bo!« (prim. 2 Mkb 7,9.10.14). Mati pa je svoje otroke hrabrila: »Ne vem, kako ste nastali v mojem telesu. Tudi vam nisem jaz dala duha življenja ... Stvarnik sveta, ki je izoblikoval človeka ob rojstvu in si zamislil nastanek vseh stvari, vam bo v svojem usmiljenju spet podaril duha in življenje ...« (prim. 2 Mkb 7,22–23).

»Pravični bo počival, čeprav bo prezgodaj umrl« (Mdr 4,7)

Med jeruzalemskimi prebivalci, ki so v tistem času zaradi bogoskrunstev zapustili Jeruzalem, je bila tudi družina duhovnika Hasmonejca Matatija. Skupaj s svojimi petimi sinovi (Janez, imenovan tudi Gadí, Simon z vzdevkom Tasí, Juda, ki so mu pravili Makabejec, Eleazar z vzdevkom Avarán in Jonatan, imenovan tudi Apfus) se je preselil v Modeín. »Joj, sem se zato rodil, da gledam uničevanje svojega naroda in uničevanje svetega mesta in da brezmočno opazujem, kako ga izročajo v roke sovražnikov, svetišče pa v roke tujcev?« (prim. 1 Mkb 2,7). Prevzela sta ga gorečnost za postavo in skrb za Božjo hišo. Začel je organizirati upor. S skupino vrlih mož in teh, ki so bežali pred hudim, se je podal v odprt boj; ne v boj zoper pogane, pač pa predvsem zoper judovske odpadnike. »Z vojsko je v svojem srdcu udaril po grešnikih in v svojem besu po krivičnikih« (prim. 1 Mkb 2,44) in tako rešil postavo iz rok nevernikov.



Juda Makabejec zasleduje Timoteja

Ko pa so se Matatiju približali dnevi smrti, je zbral svoje sinove, da bi jim zapustil »oporoko«, kakor so to storili Jakob (prim. 1 Mz 49), Mojzes (prim. 5 Mz 33) in David (prim. 1 Kr 2,1–9). »Pritegnite k sebi vse, ki izpolnjujejo postavo, in maščujte svoj narod. Nevernikom vrnite milo za drago in držite se predpisov postave« (prim. 1 Mkb 2,67–68), jih je zaprisegel. Potem jih je blagoslovil in umrl.

Očetovo mesto je prevzel najstarejši sin, Juda Makabejec. Popolnoma je zaupal Božji moči: »Zmaga v boju ni odvisna od velikosti vojske, ampak od moči, ki pride z neba« (prim. 1 Mkb 3,19). Česarkoli se je lotil, vse je zaznamoval z uspehi. Najpomembnejši uspeh je bil zagotovito spomladi l. 146 pr. Kr. le kakih 30 km južno od Jeruzalema. Tam je porazil sovražnikovo vojsko in upravitelj poslov kralja Antioha se je moral ponižan umakniti.

Kratko premirje, ki je nastalo zatem, je Juda izkoristil in se podal na Sion, da bi tempelj najprej očistil, nato pa ga posvetil. Mesto in tempelj sta bila popolnoma zapuščena. Takole je pisec opisal žalostno stanje:

»Jeruzalem je bil neobljuden kakor puščava ...
Svetišče je bilo pomendrano,
tujci so taborili v njegovi trdnjavi,
postala je bivališče za nevernike.
Veselje je izginilo iz Jakoba
in onemeli sta piščal in harfa« (prim. 1 Mkb 3,45).

Juda in njegovi so pretrgali svoja oblačila, se potresli s pepelom in prepustili glasnemu žalovanju. Nato se je Juda lotil dela, utrdil svetišče z obzidjem in ga popravil. Dal je postaviti oltar iz neobdelanih kamnov in napraviti nove posode ter svečnik. Po treh letih, od kar je bilo sve-



tišče oskrunjeno, so ga posvetili in v veselju obhajali praznik luči (*hanuká*).

»Kako je padel junak ...« (1 Mkb 9,21)

Po smrti kralja Antioha je bil Juda še naprej uspešen. Sledila so navidezna premirja, za njimi pa tudi nemiri tako med ljudstvom kakor med oblastniki. Pojavilo se je vprašanje, kdo naj bo veliki duhovnik. Tega se je s spletkami polastil brezbožni Alkím, sicer Aaronov potomec, ki pa je bil v popolnem nasprotju s svojimi predhodniki Onijem III., Jazonom in Menelajem. Zato ga je Juda odstavil in izgnal.

Juda je spoznal, da še ni nastopil čas miru. Na vse načine si je prizadeval, da bi uredil stvari, toda ni šlo. V svojem zadnjem poskusu je nekaj svojih ljudi poslal v Rim, da bi mu Rimljani pomagali pri osvoboditvi dežele. Ti so res sklenili zavezo z Judi in obljubili pomoč, ki pa je prišla prepozno. Judova usoda je bila zapečatená.

Spomladi l. 160 pr. Kr. se je vzdignila sovražnikova vojska in se iz Galileje napotila proti Jeruzalemu. Mnogi iz Judovega tabora so iz strahu pred močno vojsko pobegnili; Juda je ostal le z osemsto privrženci in se z njimi podal v boj. Juda je omagal, padel je, njegovi možje pa so pobegnili. Brata Jonatan in Simon sta lahko poskrbela le še za njegov pokop v grobu njegovih očetov v Modeínu.

Njegovo mesto je najprej zasedel Jonatan. Bolj kot vojak je bil spreten politik. Svoje življenje je tudi on tragično končal, ko ga je l. 143 pr. Kr. zvičajno ugrabil selevkidski vojskovodja Trifon in ga umoril. Nasledil ga je brat Simon. V začetku je bil uspešen in je dosegel določeno politično samostojnost Judeje, predvsem oprostitev davkov. Iz jeruzalemske trdnjave mu je uspelo izgnati sirska vojska in osvojil je nekaj mest, med njimi Jafo in Gazaro. Vendar je tudi Simon tragično končal. Leta 134 pr. Kr. ga je skupaj z dvema njegovima sinovoma zahrbtno umoril njegov zet Ptolemej (prim. 1 Mkb 16,11–16).

Janez Zlatousti je v pridigi o Makabejcih vsa dogajanja povzel takole: »Kakor se nam kaže svetla zarja, čeprav se sonce še ni pojavilo in se še niso porodili jasni žarki, saj svet tudi od daleč osvetljuje svetloba žarkov, tako se je zgodilo tudi tedaj. Sonce pravičnosti (Kristus) bo kmalu postalo navzoče; že se je razblinila strahopetnost. In čeprav še Sonce ni bilo prisotno po mesu, je bilo blizu in kakor v uvodnem spevu se je dotikalo stvari samih ...



Antiohov propad



Angel vodi Makabejevo vojsko v boj



Juda Makabejec se sreča z Nikanorjevo vojsko



Sprejmi post – in boš prost

Sestre klarise



Jezus se je, preden je začel javno nastopati, umaknil v puščavo, kjer se je v molitvi prisrčno pogovarjal z Očetom in se štirideset dni strogo postil, naposled pa je bil lačen (prim. Lk 4,2). Hudič se ga je predrznil skušati s skušnjavami »poželenja mesa, poželenja oči in z napuhom življenja« (1 Jn 2,16), kakor skuša vse ljudi; Božji Sin pa ga je odločno zavrnil: »Poberi se, satan, kajti pisano je: Gospoda, svojega Boga, mōli in Njemu samemu služi!« (Mt 4, 10). Potem je začel oznanjati: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo je blizu. Spreobrnite se in verujte evangeliju« (Mr 1,15).

Jezus se je tudi v času javnega delovanja večkrat umikal v samoto, da nam je z zgledom pokazal, kako naj tudi mi »začnemo z Bogom vsako delo, da bo dober tek imelo«.

Začel se je postni čas, ki je poseben čas milosti, čas za spreobrnjenje. Bog nam daje vedno dovolj milosti za spreobrnjenje, ki je nenehna naloga vsakega izmed nas. Potrebno moč za ponovni začetek in prenavljanje pa nam daje po molitvi ter zunanji in notranji pokori, h katerim nas nenehno kliče. Post, molitev in miloščina nam dajo nov pogled na Boga, nase in na bližnje.

Po poti zmage duha nad telesom v korenitem spokornem življenju, v postu in odpovedi – po kakršni sta hodila tudi sv. Frančišek in sv. Klara – je mogoče hoditi samo v ljubezni do Gospoda. Asiška svetnika je goreča ljubezen do Jezusa Kristusa spodbujala k posnemanju ljubljenejga Odrešenika. Sv. Klara je s svojimi sestrami

hotela prav posebno posnemati zgled Kristusa, ki je molil in se umikal v samoto; postala je klavzurna molivka. V svojem Vodilu naroča sestram, naj vedno molijo in se postijo, kajti molitev in pokora sta dve krili, ki dvigata dušo k Bogu in imata izredno zadoščevalno moč.

Sv. Klara je bila glede posta do sester zelo uvidevna, sama pa je živela zelo strogo spokorno. Pred seboj je imela podobo križanega Kristusa; da bi vedno mislila na Gospodove rane in na Njegovo trpljenje, se je strogo pokorila. Posebej se je poglobljala v Kristusovo trpljenje od dvanajste do tretje ure, od velikega četrtka do noči velike sobote pa ji je Križani naklonil milost zamaknjenja. Posnemanje Kristusa je s solznimi očmi polagala na srce svojim novinkam, ki jim je sama dajala pri tem največji zgled.

Klara naroča sestram, naj se vedno postijo; slabotnim, mladim in zunanjim sestram pa naj opatinja po uvidevnosti dobrotno daje spregled. Ko sestre v času očitne potrebe, npr. zaradi težkega dela, bolezn, okrevanja, odvezuje od telesnega posta (prim. KlVod III, 10–11), daje razumeti, da obstaja še drugačen, to je duhovni post, od katerega pa ne more biti spregleda in ima neprimerno večjo vrednost. Vedno je namreč treba mrtviti naša čutila in strasti, brzdati radovednost, krotiti jezik, trmo, želje in lastno, h grehu nagnjeno naravo ... skratka, podrežati svojo voljo Božji volji.

Ko se dekle, ki zazna v sebi klic h kontemplativnemu ži-



vljenju, sreča z načinom življenja sester klaris, zasliši tudi Jezusov glas: »Kdor hoče iti za menoj, naj se odpove sam sebi, vzame vsak dan svoj križ in hodi za menoj« (Mt 16, 24). To Jezusovo povabilo pojasnjuje tudi naravo Klarine karizme. Nenehna askeza, odpoved samemu sebi, hoja za Jezusom, pokornim, čistim in ubogim, nenehno spreobračanje in sestopanje, zveni našemu času skoraj osupljivo in tuje. Vendar je to velika, neizmerna milost, ki nam jo ponuja večna Ljubezen – zato da bi bili lahko v pokorščini popolnoma svobodni, rodovitni v čistosti in v uboštvu neizmerno bogati! Koliko svobode, polnosti, veselja in miru prinaša takšno življenje!

Telesni, zlasti pa duhovni post notranje osvobaja, daje slabotnemu človeku moč, da gospoduje svojim strastem in očiščuje srce za Boga. Ko je človeška narava omejena in na neki način utesnjena, se duh začne vzpenjati v višine; duša pa začuti neizmerno svobodo in veselje v Bogu. Drevo in trto je treba spomladi obrezati, da poženetu novo življenje in moreta ob svojem času obraditi čim več sadu. Tako tudi askeza – ki ni in ne sme biti sama sebi namen – post, pokora in odpoved pomagajo odstranjevati malika lastnega jaza, osvobajajo dušo in telo vsake navezanosti ali celo zaslužjenosti – da lahko raste v kreposti – in pripravljajo prostor za Boga in za bližnjega, ki je prostor služenja iz ljubezni.

Post, pokora, premagovanje imajo čudežno moč: kar se nam je prej zdelo grenko, se spremeni v sladkost. Treba je samo vztrajati v pokori in brez prekinitve obnavljati duha spreobrnjenja. Treba je odstraniti napake in premagati poželenja, da bi hodili za Kristusom v novosti življenja. Bolj ko se odpovemo sebi in slabemu v nas, več svobode in sreče najdemo.

Časi in dnevi pokore v liturgičnem letu so pomembni trenutki cerkvene spokornosti. Ti časi so posebno primerni za poglobitev v skrivnosti našega odrešenja, za spokorno bogoslužje, prečiščevanje namena, prostovoljne odpovedi – kakor sta post in miloščina – ter karitativna in misijonarska dela.

Mnogi imajo vsak post, molitev, vsako pokoro in odpoved za zastarele, nesprejemljive vzorce za današnji čas. Vendar pa nas vse to notranje osvobaja, da se lahko resnično oklenemo Kristusa. Izpolnjeni in srečni v Njegovi ljubezni pa pričamo, da svet in njegove, na glavo obrnjene vrednote, ne prinašajo miru. O duhovni svobodi in sreči so pričevali tudi sv. Frančišek, sv. Klara in mnogi drugi, ki so stopili na Gospodovo pot.

Danes še jasneje vidimo, kako nasedanje lažni svobodi in streženje grešni naravi peha človeka v vedno večje brezno samouničenja. Ne prepustimo se toku! Ne bojmo se posta! Odpovedujmo se vsemu, kar nas oddaljuje od Resnice, Lepote, Dobrote, Ljubezni – in našli bomo mir v zavesti, da nas ima Bog neskončno rad.

Z molitvijo in odpovedjo moremo izprositi tudi milost razsvetljenja in spreobrnjenja mnogim bratom in sestram, ki hodijo po široki poti ... Koliki pričakujejo našo pomoč, čakajo na tvojo molitev, na tvoj in moj dar ...

POVSOD SI, GOSPOD

Na zemeljski
skorji,
v podzemlju,
na visokem
gorovju,
doli
v vodovju,
nad oblaki
in v tlaki,
v življenju
in trpljenju,
v smrti
in grobu,
v času
in prostoru,
zdaj
in v večnosti,
vedno
in povsod
si ti –
Gospod.

Mirko Pihler



Nič ni moje, vse pripada Gospodu

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Generalni kapitelj Frančiškovega svetnega reda v Assisiju, 1.–9. 11. 2014.

V dvorani zbudijo mojo pozornost popolnoma beli lasje sestre, za katero pozneje izvem, da je z Madžarske in da je stara 79 let. Mislila sem: sedla bom poleg nje, morda bo potrebovala pomoč. Boš ja, bi rekli po domače. Sestra Anna je govorila odlično angleško, večča je bila v rokovanju s pripomočki za simultano prevajanje, do konca presenečena pa sem bila, ko sem opazila, da si vse govore stenografira. Sploh veste, kaj je stenografija? Kvake, ki nam ne pomenijo nič, tisti, ki so jih večji, pa lahko pišejo tako hitro, kot drugi govorijo. Veliko sva se pogovarjali in iz vseh pogovorov je nastalo tole, kar je pred vami – in še veliko več. Sestra Anna je neverjeten studenec dobre volje, zaupanja v Božjo pomoč in življenjske modrosti.

Rojena je bila leta 1935 v rudarskem mestu Salgótarján med griči na severu Madžarske, v katoliški družini, imela je mlajša brata in sestro.

Ali se lahko spomnite kakšnih posebnih dogodkov, ki so zaznamovali vaše otroštvo?

Med drugo svetovno vojno smo se preselili v Csepel Sziget, to je otok na Donavi, južno od Budimpešte, kjer je bil moj oče tehniški risar v tovarni letal. Proti koncu vojne je bila tovarna uničena med bombardiranjem. Oče je bil potem vpoklican v vojsko in je kmalu padel v Transilvaniji. Nekaj mesecev pozneje je bila ob bombnem napadu porušena tudi naša hiša. Postali smo brezdomci in smo se zatekli v železniške vagone v Budimpešti. Tam smo bili vedno v nevarnosti pred izstrelki in brez vsega. Rdeči križ nas je oskrboval s skodelico hranljive juhe na dan. Nekega dne pa je do vlaka prišel neki pogumen mož z volovsko vprego in nas povabil v njihovo vas, češ da so nas vaščani pripravljene zavarovati in preživljati. Ugotovili so, da smo ujeti in da nimamo veliko možnosti za preživetje. Moja mama je bila v sedmem mesecu nosečnosti in je seveda hvaležno sprejela njihovo ponudbo. Kljub temu da smo bili popolni tujci, so nas sprejeli. Njihov duhovnik je določil, v katero hišo bodo odšli begunci. Vaščani so nas ščitili in skrbeli za nas, kot da smo dar iz nebes. Ljubezen, ki so nam jo izkazali ti tujci, je bila močnejša od ljubezni, ki bi jo lahko pričakovali od krvnih sorodnikov.

Ste dolgo ostali v tej gostoljubni vasi?

Nismo mogli ostati več kot šest mesecev. Tista pokrajina je bila takoj po vojni odrezana od Madžarske in priključena Slovaški. Vsak, ki je hotel tam ostati še naprej, je moral sprejeti češko državljanstvo in govoriti češki jezik. Tako smo se vrnili v Salgótarján in dobili na razpolago sobo v hiši mojih starih staršev. Odvisni smo bili od dobrote sosedov, ki so nam dali tople odeje, pribor, posodo in druge nujne stvari za gospodinjstvo. Nekdo je moji mami prijazno posodil kolovrat in druge pripomočke, da je mogla prati in česati ovčjo volno ter sukati nit za pletenje. Delala je fino volno in pletla koristna oblačila, ki so jih ljudje radi kupovali ali zamenjevali za stvari, ki smo jih nujno potre-



bovali. V tistem času denar ni imel nobene vrednosti in ljudje so trgovali z izmenjavo dobrin. Nekoč je bila potrebna operacija in zdravnik jo je izvršil v zameno za pletena oblačila, ki jih je moja mama spletla za njegove otroke.

Kako vam je uspelo preživeti v takih težkih okoliščinah? Vam je pri tem pomagalo tudi zaupanje v Boga?

V našem kraju je bil duhovnik steber, ki je odločal, kako se bo delila hrana potrebnim. Zaradi vojne in stisk, ki so



nastale, se nam je zdelo, da pri reševanju problemov ne moremo računati na ljudi. Potrebovali smo več moči in župljani smo se zgrnili v cerkev k molitvi in prošnji Bogu, naj ostane z nami v naši tiski. Vsak je prevzel eno uro na dan, da je molil in prosil. Tako smo ustvarili verigo nepretrgane molitve, ki je trajala dneve in tedne. Ravno ta zavest, da naše trpljenje spremlja stalna molitev, je dvigala posameznike in nam dajala upanje in vztrajnost.

Takrat ste bili še zelo mladi. Kateri so bili tisti stebri, na katere ste se opirali? Kakšno je bilo vaše osebno duhovno življenje?

Pripadala sem Frančiškovi mladini. V naši župniji sta bili dve skupini – 40 deklet in 40 fantov. Srečevali smo se ločeno – bili so drugi časi. Ob sobotah smo organizirali piknike v okoliških gozdovih. Pod svoje okrilje nas je vzel goreči mlad duhovnik. Govoril nam je o Frančiškovi duhovnosti; pogovarjali smo se, kaj bi naredil Jezus, če bi bil fizično prisoten. Navajal je primere iz Svetega pisma, kjer se je Jezus spoprijemal s problemi, podobnimi našim. S svojo pokončno držo, urejeno osebnostjo in čistim naukom nas je zaznamoval za vse življenje.

Leta 1949 pa se je začel politični pritisk na duhovnike in niso več smeli delovati. Mnogi so bili zaprti kot politični zaporniki, imeli so jih za sovražnike države. Člani tajne policije so jih zapirali pod lažnimi obtožbami, jih mučili in pošiljali v taborišča ali na prisilno delo na Madžarskem ali v daljno Sibirijo. Nekateri so bili ubiti v namenoma zrežiranih prometnih nesrečah. Ko je upor, s katerim smo želeli doseči svobodo, propadel, je veliko ljudi, tudi duhovnikov, zbežalo na Zahod. Desetletja so se zelo trudili in pomagali Madžarski ter na skrivaj finančno podpirali domovino in s tem svojim rojakom pomagali preživeti.

Kako pa sta povojna revščina in revolucija v letu 1956 vplivali na življenje vaše družine?

Leta 1950, ko sem bila stara 15 let, sem začela delati kot strojepiska. Čeprav sta delali tudi mama in mlajša sestra, smo komaj preživeli. Hrane je primanjkovalo, ker so najboljše pridelke izvozili v Sovjetsko zvezo. Revolucija je bila neizbežna kot krik po pomoči, kajti ljudi je dušila politika. V vstaji sta moja brat in sestra nosila orožje, čeprav ga nista uporabila, jaz pa madžarsko zastavo. To je bilo kriminalno dejanje, kajti takrat nisi smel pokazati narodne

pripadnosti. Ko je bila revolucija zadušena, nismo imeli druge izbire kot beg. Z velikimi težavami smo uspeli priti čez mejo v Avstrijo, nato pa nam je Rdeči križ pomagal oditi v Anglijo. Takoj smo dobili službo v tovarni čokolade; sama sem se po letu dni zaposlila v administraciji tovarne. Živeli smo v zgodovinskem mestu York na severovzhodu Anglije. Poleg redne službe sem vedno opravljala še dodatno delo, na primer varovala otroke ob večerih ali ob vikendih, učila verouk, vodila molitvene skupine in še kaj. V Angliji nisem nikoli srečala Frančiškovih bratov. V dvajsetih letih, ki sem jih preživela v Angliji, sva jo z mamo, ki je zelo rada potovala, prekrizarili po dolgem in počez.

Zdi se, da ste bili zadovoljni z življenjem v Angliji. Zakaj ste potem odšli in kam vas je vodilo življenje?

Želela sem si spremembe. V časopisu The Times sem našla oglas za delo z otroki na domu v Iranu. Tam sem žvela pri zelo bogati muslimanski družini z dvema majhnima otrokoma. Želeli so, da bi jih učila angleško, da bi tako lahko nadaljevali izobraževanje v Ameriki. Izkušnja življenja v Iranu je bila čudovita. Lahko sem primerjala in razumela veliko stvari v Svetem pismu. Na primer, tam družina niso samo starši in otroci, ampak so v družino vključeni vsi sorodniki. To je kot spirala, ki se začne z majhnim krogcem in se razširi v velik krog. Zaradi tega sem velikokrat pazila tudi veliko več kot dva otroka, za katera sem podpisala delovno pogodbo. Tam sem tudi razumela pojmovanje Svetega pisma o Jezusovih bratih. Bratje niso nujno od istih staršev, ampak so iz širše družine. Družina mojega delodajalca je veliko potovala po Iranu in jaz z njimi, da sem pazila otroke. Večkrat smo potovali tudi v Ameriko in po Evropi. Med dopustom sem v Teheranu obiskovala revne družine, ki živijo skupaj, pogosto v enem prostoru, v veliki revščini. Leta 1978 se je iranski verski voditelj, imam, ki je dotlej živel v izgnanstvu, vrnil v domovino in vodil vstajo proti kraljevi vladi. Kraljeva družina in njegovi podporniki so morali zbežati, če so si hoteli rešiti življenje. Moj delodajalec je našel zatočišče v Ameriki in jaz sem šla z njimi, da bi jim pomagala pri ustvarjanju novega življenja v novih okoliščinah. Z njimi se ostala osem mesecev, dokler se niso namestili. Potem so kupili hišo, otroci so šli v šolo in čutila sem, da je moje poslanstvo pri njih zaključeno. Odšla sem od njih in iz Amerike.



Niste pogrešali matere in drugih članov družine, ko ste živeli tako daleč stran od njih?

V resnici sem jih zelo pogrešala in sem jih spraševala, kaj naj naredim. Brat, ki si je ustvaril družino v Južni Afriki, me je povabil, naj pridem za nekaj časa k njemu v Durban. Ob prihodu v to obmorsko mesto sem se vključila v župnijsko skupnost in dobila ponudbo za skrajšani delovni čas pri nekem nepremičninskem agentu, ki je imel tri majhne sinove. Pozneje je bil izvoljen v parlament in je zastopal pokrajino, kjer smo živeli. Povabil me je, naj bom njegova tajnica in naj živim z njimi na kmetiji na 1200 metrih nadmorske višine. Na prvi pogled sem se zaljubila v to mirno pokrajino, kjer se je slišalo petje ptic in glasovi živali na kmetiji in v divjini. Za tega moža sem delala 15 let, z računalnikom in moderno opremo, medtem ko je on služil domovini v parlamentu, 2000 km stran. Večkrat se je pripeljal z letalom domov na obisk. To je bilo približno takrat, ko je bil Nelson Mandela izpuščen iz zapore in je prevzel oblast v deželi od predsednika De Klerka.

Slednji je bil zvest krščanskim vrednotam. Sistem rasne segregacije je pripeljal do konca tako, da je sodeloval z Mandelo in v Južni Afriki se je začela demokracija, ki je temeljila na rasni enakopravnosti. Mandela je bil velik voditelj, spoštovali so ga ljudje vseh barv širom sveta. Mirna predaja oblasti manjšinske vlade belopoltih, ki so stiskali domorodce, osvobojenemu temnopoltemu zaporniku, je bila skoraj čudež. V 23 letih, kolikor sem živela v Južni Afriki, sem prebivala v mestih Kloof, Durban, Estcourt in Knysna. V vseh župnijah sem našla zelo dobro duhovno življenje, globoko predanost faranov. Sleherni je z veseljem služil skupnostim, ki so vključevale ljudi s celega sveta.

V tem času še niste bili članica OFS, ali pač?

Ne, nisem še poznala tega reda. Že čisto od mladih let pa sem poskušala v življenju slediti učenju Svetega pisma. Postalo je oporna točka v vsem, kar se mi je dogajalo v življenju. Vsak dan sem šla k sveti maši, delila svoje premoženje in talente s tistimi, ki so to potrebovali. Teh pa je bilo povsod veliko. Kadar sem prišla v mesto, so me ubogi takoj spoznali in prišli k meni ter me prosili za hrano. Nekoč smo za praznike pripravili 100 paketov za uboge. Ko smo jih razdelili, smo morali takoj zbežati, da nas niso tisti, ki so ostali brez njih, pretepli. Razdeli in ... beži! Med domačini je vladala silna revščina. Kljub pristni želji, da bi pomagali, so bile potrebe tako silne, da jih manjšina evropskih prebivalcev preprosto ni mogla zadovoljiti. Bila sem vezni člen med ubogimi in bogatimi, ker sem dobro govorila tako angleško kot tudi jezik domačinov.

V Estcourtu smo živeli na deželi in smo se k maši vozili v mesto. Neko nedeljo zjutraj mi reče starejša gospa, naj počakam še na naslednjo mašo, ker bo imela zaobljube v OFS. Tako sem se srečala s skupino in leta 1991 naredila obljube. Leta 2002 sem se vrnila v domovino in se nekaj let pozneje pridružila krajevemu bratstvu v kraju

Veszprem, ki leži severno od Blatnega jezera. Tam sem svoje zaobljube obnovila. Od mojega doma do tja je 20 kilometrov, na srečanja se vozim z avtobusom.

Sveti Frančišek je živel v absolutnem uboštvu. Še za habit ni mogel reči, da je njegov in je nosil tistega, ki ga je dobil v dar. Kako vas je nagovarjalo Frančiškovo uboštvo?

Bogat si lahko na dva načina. Prvi pravi: pogledj, kaj sem dosegel v potu svojega obraza! Vse to je moje in to mi pripada. Če tak človek nenadoma izgubi svoje bogastvo, bo verjetno obupan in lahko zaradi tega tudi zboli. Drugi pa bo morda rekel: pogledj, kaj sem dosegel po Božji milosti. Nič ni moje, vse pripada Gospodu in mi je bilo dano, da pomagam drugim, pa tudi sebi in vsem, ki so pomoči potrebni. Ta drugi človek je svoboden, ker ga dobrine, ki jih poseduje, ne vklepajo v okove. Če izgubi bogastvo, ni toliko obupan. Ta živi iz Frančiškovega uboštva.

Ker živite zelo skromno, domnevam, da delite tudi materialne dobrine tistim, ki jih potrebujejo?

Karkoli imam, rada delim s tistimi, ki so v stiski. In to me dela veliko bogatejšo, kot pa če bi vse kopičila zase. Na Madžarskem so nekateri resnično revni. Mislim take, ki niso leni. Npr. matere, ki ostanejo doma in vzgajajo otroke, potem kljub svoji izobrazbi ne dobijo službe, ker se medtem pravila spremenijo. Danes je za zaposlitev zelo pomembno znanje tujih jezikov, zato jim pomagam pri učenju angleščine.

Ko sem se po 23 letih vrnila iz Južne Afrike, sem si kupila hišo. Vendar sem kmalu ugotovila, da bom vse svoje prihranke dala v obnovo. Zato sem jo prodala in zakupila sobo v domu za ostarele, kjer živim že sedem let. Poznam družine, ki ne morejo plačevati kreditov, ker so jih vezali na švicarski frank, in so v nevarnosti, da jim vzamejo stanovanje ali hišo. Tem družinam pomagam s svojimi prihranki, ki sem jih zbirala vse življenje. Zelo sem srečna, da lahko naredim nekaj dobrega za uboge, da čutijo, da je nekemu mar zanje.

Se ne bojite, da bi vas kdo hotel izkoristiti, ker ste tako dobri in občutljivi za stiske drugih?

Ne, nikoli ne dam denarja kar tako, nekemu, ki ga ne poznam. Navadno mi kaki zanesljivi prijatelji povedo za tiste, ki potrebujejo pomoč. Potem jih obiščem, četudi so daleč stran, in skupaj pretehtamo, kako bi dosegli tisto, kar želijo.

Sestra Anna, ste bili poročeni, imate družino?

Ne, niti si nisem želela. Vedno sem bila srečna tako, kot je bilo, in sem še. So pa moji nečaki, kot da bi bili tudi moji otroci.

Doživeli ste častitljivo starost. Kaj občutite, ko razmišljate o svoji smrti?

(Zažari): Komaj jo čakam!



BREZMADEŽNA

Povzetek članka: br. Danijel Golavšek

Samo napuhnjeni se predajo ...

Besede iz nagovorov svetega Maksimilijana Marije Kolbeja o posvečenem življenju

V tem članku želimo predstaviti razmišljanja iz nagovorov sv. Maksimilijana Marije Kolbeja, ki so bili posvečeni redovniškem življenju. Pripravil jih je za skupino sedmih bratov, ki so se leta 1937 v Niepokalanovu pripravljali na izpoved večnih zaobljub.

S pomočjo Brezmadežne bomo zmogli živeti po zaobljubah

Morda se vam ob pripravah na večne zaobljube postavljajo vprašanja: Ali bom zmozel živeti po zaobljubah? Verjetno mi ne bo vedno uspelo. Ali ni torej boljše sploh

nič obljubiti? Teh vprašanj se ne smete bati. To so dobre in pravilne misli, saj kažejo na to, da zaobljube jemljemo resno.

Dobro vemo, da je vse to delo Božje milosti tudi po priprošnji Brezmadežne. Edini nasvet, ki je primeren v tem trenutku, je: popolnoma se zaupati in izročiti nebeškemu Očetu in nebeški Materi. Padci, ki bodo prav gotovo prišli, naj bodo le stopnice proti vedno večji svetosti. Po vsakem padcu je potrebno vstati in začeti znova. Samo napuhnjeni se predajo.

O zaobljubi uboštva

Običajno se ljudje skušamo izogibati uboštvu. Vsak želi nekaj imeti in posedovati. Tudi če bi nekdo posedoval polovico sveta, bi bilo to še premalo – želel bi ves svet. Tukaj se rodi pohlep. Ko ljudje pretirano skrbijo za kopičenje bogastva, kaj hitro pozabimo končni cilj in smisel.

Jezus Kristus je prišel na Zemljo tudi zato, da bi nas naučil priti do Božje veličine in slave le prek uboštva in nikoli s srcem, navezanim na zemeljsko bogastvo. Jezus je živel od dela svojih rok. Med svojim javnim delovanjem je sprejemal miloščino in od nje živel. Tudi umrl je nag. Ni imel niti lastnega groba. On nam je pokazal življenje, ki je popolnoma drugačno od tistega, ki bi ga ljudje imeli za uspešno, dobro in lepo. Prvi apostoli so sledili Jezusovemu zgledu in prinašali vse svoje premoženje pred noge apostolov. Prvi puščavniški očetje so zapuščali vse zemeljske stvari in se podajali v puščave, da bi bili tam, prosti vsega, v najožjem stiku z Bogom. Sveti Frančišek si je vse svoje življenje prizadeval, da bi živel najprej on, potem pa tudi njegovi bratje, v popolnem uboštvu. Zavedal se je, da resnično srečo v Bogu lahko doživimo šele, ko srca ne omejuje nobena zemeljska stvar. Živeti moramo od dela lastnih rok, vendar ti sadovi niso naši. Vse je Božja milost. Tudi če bi ves dan delali in bi zvečer v jedilnici našli le majhen košček kruha ali ne bi bilo celo ničesar, moramo ostati veseli in srečni. Po sveti gospe Uboštvo bomo postali blaženi. Sreča človeka ni v kopičenju stvari, am-





pak v pravilni uporabi tistega, kar imamo in kar nam pomaga, da dosežemo cilj, ki je v Kristusu Gospodu. Problemi se pojavijo, kadar ne razumemo več, kaj je resničen cilj in smisel življenja.

O zaobljubi čistosti

Druga zaobljuba, ki teži še k večji popolnosti in je marsikdaj težja od prve, je zaobljuba čistosti. Pojem čistosti ima več pomenov. Lahko ga razumemo v smislu odsotnosti umazanije. Na primer: miza je čista, pospravljena. Na njej ni nobenih madežev in neurejenosti – vse je pospravljeno, vse je na svojem mestu. V moralnem smislu pa se čistost navezuje predvsem na šesto Božjo zapoved: Ne nečistuj! Bistvo zaobljube je v nedeljenem srcu. Sama zaobljuba nas ne obvaruje pred človeškimi nagoni, ki nas silijo k razmnoževanju. Zato je življenje po zaobljubi čistosti prava bitka, ki od nas velikokrat zahteva herojske kreposti. Pa nam ta zaobljuba samo jemlje ali nam tudi kaj daje? Res je, da se odpovemo družinskemu življenju, vendar v zameno za to dobimo duhovnost in duhovno življenje, ki nas dvigne tako visoko, da duša postane brezmadežna nevesta Jezusa Kristusa.

Ne smemo si domišljati, da bomo zmogli po tej zaobljubi živeti sami iz svojih moči. To milost nam more dati le naš nebeški Oče. Naredimo vse, kar je v naši moči: izogibajmo se skušnjavam in priložnostim, ki nas lahko zavedejo s poti; bdimo nad samimi seboj, kakor bi na rokah nosili krhko vazo, v kateri je neprecenljivi zaklad. Potem ko naredimo vse mogoče in potrebno, pa se izročimo v Božje roke, da bi nas On obvaroval pred grehom.

O zaobljubi pokorščine

Eden največjih Božjih darov človeku je njegova svoboda volja. To je tako velik in dragocen dar, da nas dar sam loči od vseh ostalih ustvarjenih stvari. Tudi nobena žival ga ni prejela. Vse življenje težimo k svobodi.

Danes imamo v svetu politične težnje, da bi vsi ljudje živeli v absolutni anarhični svobodi brez vsakih pravil. Vendar to ni svoboda, ki jo je prinesel in učil Jezus Kristus. On je večkrat ponavljal, da je prišel zato, da bi izpolnil Božjo voljo. Tudi v Getsemaniju je molil: »Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.«

Vsak človek se mora odločiti za nekaj. Ločiti se mora od tistega, česar ni izbral, in se mu odpovedati ter slediti temu, za kar se je odločil. Redovniki gredo še korak dlje, saj se odpovemo celo temu, da bi sprejemali lastne odločitve. Svojo svobodo izročimo v predstojnikove roke in s tem njemu prepuščamo odločanje. Takšna pokorščina je v očeh sveta žalost in nesreča, za nas pa je vir veselja in sreče, saj vemo, da smo se prek predstojnikov izročili v Božje roke. Takšna pokorščina je nadnaravna. Kdor prizna, da je odvisen od nekoga, prizna tudi, da je nad njim nekdo, ki je višji od njega. Noben človek ni na vrhu. Najvišji, tisti, ki smo mu vsi pokorni, je Bog Oče.

O zatajevanju samega sebe

Vse tri zaobljube imajo eno skupno stvar: zatajevanje in darovanje samega sebe. Človekova narava hrepeni po

tem, da bi imele naše žrtve cilj v nečem dobrem, v dobrem, ki je večje od žrtve same. Zavedati se je potrebno, da zaobljub ne bili sposobni izpolnjevati, če na prvem mestu ne bi bila ljubezen. Vsaka ljubezen se rodi iz darovanja in žrtve. Ljubezen, ki nekaj pričakuje v zameno, ni prava ljubezen. Tudi Bog v polnosti in popolnoma zastonjsko ljubi svoje stvarstvo in človeka in se zato zanj in za nas na enak način tudi daruje.

Vir: *Solo il superbo si arrende, La vita consacrata nelle conferenze di san Massimiliano Maria Kolbe, Miles Immaculatae, Anno LXX, Luglio-Dicembre 2014, str. 185–199.*

Prošnja sveti materi Mariji

Ko stemni se vse
in solze tečejo same
od žalosti, skrbi,
nobene ni moči.

Ozrem se spet na Te,
preljubo Gospo,
Božjo mater Jezusovo,
ljubečo, usmiljeno.

Najprej hvalnice ljubeče
in prošnje goreče
položim ji v roke,
da v srcu spet je upanje.

Kako brez Tvoje milosti
mogla bi živeti,
brez Tebe, ljuba Mati,
v stiski pomoči želeti.

Kot v Kani Galilejski si prosila,
v veri prošnja se izpolnila,
še za nas prosi Jezusa,
usmiljenja v stiski čudeža.

Tolikokrat sem Te prosila,
prošnje vedno si izpolnila,
zato oklepam se te zdaj,
Marija, upanje mi daj.

Marjeta Skaza



Alja Dalija

Posvetiti čas in prostor Mariji Brezmadežni

*Pozdravljena, Gospa,
sveta kraljica,
sveta Božja mati Marija,
ki si postala devica Cerkev.
Izbral te je najsvetejši Oče nebeški
in te posvetil z najsvetejšim ljubljanim Sinom
in Svetim Duhom Tolažnikom.
V tebi je bila in je vsa polnost milosti in vse dobro.*

*Pozdravljena, njegova palača!
Pozdravljena, njegov tabernakelj!
Pozdravljena, njegovo domovanje!
Pozdravljena, njegovo oblačilo!
Pozdravljena, njegova dekla!
Pozdravljena, njegova mati!
In vse ve svete kreposti,
ki se po milosti
in razsvetljenju Svetega Duha
izlivate v srca verujočih,
da jih iz nevernih spreminjate v Bogu zveste.*

Takole je sv. Frančišek Asiški pozdravljaj Marijo: njegova palača, njegov tabernakelj, njegovo domovanje ... In poudaril Marijino prostorsko poslanstvo – torej je varuhinja prostora, čistega prostora, kjer lahko prebiva edino Bog.

»Čas je pomembnejši kot prostor ...« je nekoč poudaril papež Frančišek. Da, čas je pomembnejši. Čas si je Bog ohranil zase, zato mu pravimo: Gospodar časa ...

Vendar eden brez drugega ne obstajata. Čas in prostor sta nastala že prvi dan stvarjenja, ko je Bog ustvaril nebo in zemljo. Nebo je v tem smislu to, čemur pravimo nebesa. Sebe je Bog »obdržal« v nebesih, zemljo in vse na njej, vključno s človekom, pa si je zamislil in to svojo popolno zamisel prenesel na stvarstvo, ki ga še danes ohranja. Ker je Bog večni, torej brezčasen, in biva v nebesih, je torej čas postavil na zemljo hkrati s prostorom, ki ga je šest dni ustvarjal. Le da je gospodarjenje s časom pridržal zase. Zato pravi Jezus v evangeliju: »... *Mar si more kdo podaljšati življenje za en sam komolec ...*« Gospodarjenje nad zemljo pa je prepustil človeku: »*Podvrži si zemljo.*«

Torej: Bog gospodari s časom, ljudje pa s prostorom. Zato nam hudič krade čas, da nam s tem krade Boga. In kadar ne dovolimo, da Bog gospodari z našim časom, Mu ga tudi mi krademo, ga mečemo stran ali pa celo namenjamo hudiču. Zato je pisano: za vsak dan, za vsako uro, za vsako minuto porabljenega časa bomo nekoč Bogu dajali račun. Groza bo pred obličjem Boga gledati, kam smo ga metali in kolikokrat smo ga dali hudiču.

Po drugi strani pa moramo sami gospodariti s prostorom. Ožje in širše. Tudi za to bomo podajali Stvarniku tega prostora poročilo »o *svojem oskrbovanju*«. Tudi tu ne bo lahko. Ali smo v prostor, ki nam je tako ali drugače dodeljen in darovan, dan, kot obiskovalci vstopali, torej vnašali Boga, ali smo ga posvečevali, ali pa smo ga one-



časčali in tako kot čas tudi prostor prepustili hudiču, ki si ga je sam prisvojil, ga okupiral in si domišlja, da vlada svetu. In tudi zares vlada, če mu to dovolimo. Največkrat ne gospodarimo več mi, ljudje, ampak hudič po ljudeh in prek ljudi.

Obstaja pa eno samo ustvarjeno bitje, ki je ves svoj čas, se pravi Božji čas, ki ji je bil dan na zemlji, posvetilo Bogu in dovolilo, da Bog popolnoma gospodari z njim. To isto bitje je Bogu v zahvalo ta čas vrnilo, živelo za Boga, dihala zanj, ga ljubilo, pravilno gospodarilo s časom. V sleherni prostor, kamor je vstopilo, kjer se je zadrževalo, kjer je živelo, je prinašalo in vnašalo Boga. In to bitje je Marija. Zato, ker je bila vsak zemeljski trenutek v stiku z Bogom, se je ohranjala v originalni Božji zamisli.

Demoni nas napadajo tako, da nam prinašajo slabe, vsiljive, razdiralne misli. Z njimi bije bitko moj angel varuh, ki skrbi, da bi v nas obranil dobro, Božje in povezovalno. To je duhovni boj. Um je bojno polje. Zmaj in njegovi angeli nas zavajajo in jemljejo moč, slabijo našo misel in vero.

Omadežujejo naš um, ki sčasoma ne zmore več videti resnice, zapade v satanove laži, v nemoč uma. Zmajev rep, te najnižje strasti, živalska pamet, vse to nas slabi. A mi, kristjani, imamo nasproti tega zmajevega repa **Kristusov križ in njegovo moč**. To je prava, resnična moč.

Marija zna gospodariti s časom, ker ga zna vračati Bogu, edinemu pravemu gospodarju. Če torej mi podarimo Mariji svoj – pogojno svoj – čas, ki v resnici ni naš, temveč nam je samo dan na razpolago, ga bo Ona še bolj očiščenega in oplemenitenega vračala Bogu za nas in namesto nas. Če pa ji posvetimo prostor, če ji ga predamo, ji dovolimo, da vstopi, jo povabimo, bo ta prostor posvečevala in ga napolnjevala z Božjo lučjo in sile teme bodo v takem prostoru kmalu izgubile svojo moč.

Živimo v času in prostoru. Zato posvetimo Bogu ves svoj čas, ves svoj prostor, ne le zunanji, ampak tudi notranji, se pravi srce in dušo pa Mariji. Tako bomo stalno živeli v posvečujoči milosti in bomo kot majhni, veseli, brezskrbni otroci. To bo že naše Kraljestvo.

Živim z Brezmadežno

Živiva skupaj, o Marija,
brez Tebe revna sem tako,
s Teboj se ne bojim ničesar, ker z
mano Tvoje varstvo bo.

Moliva skupaj, dobra Mati,
naj najin klic prodre v Srce,
če s Tabo kličem k Tvoj'mu Sinu,
me Oče rad uslišal bo.

Deliva delo, Gospa moja,
vse misli, besede, vse skrbi,
pošiljaj vedno in povesod
svoj blagoslov na mojo pot.

Trpiva skupaj, o Sočutna,
naj trnje rani mi srce,
le meč skušnjav in pa obupa
naj nežno mimo mene gre.

Ljubiva skupaj, o Brezmadežna,
Srce je Tvoje sreče vir,
o daj nebeške mi ljubezni,
izprosi dušam Božji mir.

Nekoč bo treba tud' umreti,
s Teboj od sveta slovo vzeti,
le eno takrat si želim,
da večno milost pridobim.

Ko pa končano bo življenje,
končano tud' bo vse trpljenje,
takrat se s Tabo veselila bom,
ker končno pridem v Tvoj rajski dom.

Amen.

*(Po molitvi »Vse z Jezusom« priredila
s. Jožefa Ogulin.)*



Vozni red v nebesa

Odhod: Ob vsakem času ...

Prihod: Kadar Bog hoče ...

I. razred (ekspresni vlak ali letalo)

Krstna nedolžnost, mučeniška smrt ali natančno izpolnjevanje evangeljskih svetov: prostovoljno uboštvo, večno devištvo, prostovoljna pokorščina duhovnim predstojnikom.

II. razred (brzi ali ekspresni vlak)

Prava spokornost, neomajno zaupanje v Boga, izvrševanje dobrih del, molitev, post, miloščina.

III. razred (navadni vlak, avto)

Izpolnjevanje Božjih in cerkvenih zapovedi, dolžnosti svojega stanu.

IV. razred (vlaki, ki vozijo občasno, taksi, reševalec)

Spreobrnitev na zadnjo uro.

A. Vsak potni list mora imeti žig posvečujoče Božje milosti.

B. Med vožnjo lahko vsak potnik prestopi iz nižjega razreda v višjega, nikakor pa ne narobe, ker bi bilo to smrtno nevarno.

Opombe

- 1) Listki za nazaj se ne izdajajo.*
- 2) Športni in izletniški vlaki ne vozijo.*
- 3) Otroci, ki še niso pri pameti, se vozijo zastonj, pa le tedaj, ako so v naročju sv. Cerkve.*
- 4) Potnike prosimo, da ne jemljejo s seboj druge prtljage kakor samo dobra dela, drugače lahko vlak zamudijo ali pa bodo na predzadnji postaji (vice) neprijetno zadržani in bodo imeli velike sitnosti.*

BODI ZVEST V MALEM!

Duhovne vaje leta 1946, avtor neznan



Pripravljala: Polona Kališnik

Izbrane pesmi Mirka Piblerja



VELIKI PETEK

Obsodba.
Zasramovanje.
Udarci –
za nas.

Križev pot.
Izčrpanost.
Smrt –
za nas.

Na koncu moči
na križ pribit
več ne molči.
Moli –
za nas

MOLITEV

Korake merim v zrele trave.
Znamenje na poti
me ustavi.
Pozdravim Križanega
na lesu: Ave!

Pater noster,
qui es in coelis ...
iz srca privre molitev.

Za domovino te prosim,
za mir in kruh naš vsakdanji;
za brate in sestre,
ki trpijo nasilje;
za politike naše,
za grešnike
in za vse duše tebi zveste.

Pa še to te prosim:
Dovoli,
da vedno te v srcu nosim!



PROŠNJA

Pred Križanim.

V lahnem soju sveč
poslušam njegove besede,
ki padajo vame
kot pšenična zrna
v kmetovo zemljo.

Prosim Gospoda,
da bi življenje postale,
da sad bi rodile
kot zrna pšenična,
ki padejo
v kmetovo zemljo.

OSTANI PRI MENI

Kam naj grem,
kaj naj počnem,
kje naj se skrijem?
Tega ne vem.
Povsod si z menoj,
Gospod,
kamorkoli grem.

Preganjaš čez dan me pri delu,
v cerkvi te gledam na razpelu,
v mestu si ti z menoj,
na ulici te vidim,
v avtu in na cesti si moj.

Kam naj grem?
Na morje,
v planine, na Kras?
Ko pa si ti vedno tam,
kjer sem jaz.

Nikamor ne pojdem,
nikjer se ne skrijem –
ne morem od tebe, Gospod.
Povsod si z menoj –
ostani pri meni, povsod!

Ostani pri meni, Gospod!
Vedno me varuj,
tudi nocoj!
Poguma mi daj,
ta žlahtni opoj!



Sv. Veronika Giuliani – skrivnostna trpinka za spravo

P. Danilo Holc



ki so odločilno vplivala na njeno življenjsko pot.

V rani Jezusovega srca

Ko je pobožna mati umirala – imela je komaj 40 let, Uršula pa štiri leta – je k smrtni postelji poklicala pet hčera, jim razložila pet Jezusovih ran in vsaki priporočila čaščenje ene rane, h kateri naj se v stiski tudi zateka. Veroniki je priporočila rano Jezusovega srca. Ko je Veronika odrasla, so jo snubili plemiški sinovi, a ona je v svojem 17. letu vstopila v red kapucink v Citta di Castello.

V samostanu se je kmalu videlo, da hoče Zveličar v njej obnoviti svoje trpljenje, kakor je nekoč to storil pri sv. Frančišku Asiškem.

Leta 1678 je naredila redovne zaobljube. V tem času je imela videnje, v katerem se ji je prikazal skrivnostni kelih. Razumela je, da bo morala veliko trpeti. Tudi sama je hrepenela, da bi postala čim bolj podobna Jezusu. Kristus sam jo je pozval, naj z njim sodeluje pri spravi.

Leta 1688 je bila postavljena za magistrico novink. Dne 12. decembra 1693 je začela pisati svoj dnevnik. Leta 1696 je prejela prsno rano, na veliki petek leta 1697 pa vse stigme. Pri tem je hudo trpela. Trpela je tudi, ko ji je njen spovednik jezuit zapovedal, da mora pisati dnevnik in vanj napisati vse, kar v duši doživlja. Obsega 10 debelih zvezkov, skupaj 22. 000 ročno pisanih strani. V njih opisuje svoje dramatično, a vzvišeno potovanje k Bogu od svojih otroških spominov do 25. marca 1727. Dnevnik je pisala iz čiste pokorščine, s trudno roko in z žrtvovanjem spanja, saj ga je v glavnem pisala ponoči ob sveči.

Boleče preizkušanje pristnosti njenih pojavov

Po neuspelem poskusu, da bi skrila svoje reči pred drugimi sestrami, se je zanjo začelo skoraj 20 let trajajoče stanje nezaznavanja ter grenkih preizkušenj pristnosti njenih ran. Tako cerkveni dostojanstveniki kot tudi sestre niso vedeli, ali gre pri njej za bolesten pojav, varanje ali mistične izkušnje.

Veronika se je rodila leta 1660 v Mercatelu blizu Riminija. Bila je sedmi, najmlajši otrok premožnih staršev s krstnim imenom Uršula. V družini je vladala sloga, duh molitve; vsak večer so brali o življenju kakega svetnika. Že kot otrok je razodevala nenavadne reči, mistična doživetja,

Njena največja nasprotnica je bila prav redovna predstojnica opatinja. Domači škof je vse to spremljal in poročal v Rim, od koder je dobil navodilo, naj stvar z vso resnostjo preišče.

Zdravniki so morali njene rane pol leta zdraviti in obvezovati; povoje so vsakič zapečatili. Škof je ukazal opatinji, naj dobro preizkusi Veronikino potrpežljivost, ponižnost in poslušnost. Zato so ji vzeli vodstvo novink, izgubila je pravico volitve, izobčili so jo iz vsega samostanskega življenja, tudi s kora. Med tednom ni smela k maši, ob nedeljah pa je lahko bila le pri vratih, k obhajilu ni smela. Pet let je živela ob kruhu in vodi, 50 dni je bila zaprta v bolniški sobi in ni smela z nikomer govoriti. Bila je "živa kalvarija", kot je rekel njen spovednik. Sestre so dobile navodilo, naj ravnajo z njo kot s sleparko.

Veronika rehabilitirana

Domač škof je sv. oficiju sporočil izid trde preizkušnje: Veronika prenaša vsa trpinčenja z globoko ponižnostjo, v nepopisnem miru in veselju ter se nagiba še k nadaljnjemu ponižanju. Mistične prikazni se nadaljujejo.

Papež je 7. marca 1716 umaknil vse ukaze in prepovedi, preklical ves disciplinski postopek zoper njo in ji vrnil vse pravice. Ni še pretekel mesec dni, ko so jo sestre že izvolile za svojo predstojnico opatinjo kakor tudi za službo magistric novink.

Kot predstojnica je bila do sester izredno pozorna, blaga, razumevajoča. Zelo je gledala na sposobnosti in razpoloženje posamezne.

Veronika je živela v nenehni molitvi, kontemplaciji in trpljenju, želeč se čim bolj priličiti križanemu Kristusu. Več kot trideset let je nosila vtisnjena znamenja Kristusovih ran.

"Srednica" med Bogom in grešniki

Besedico "srednica" mnogokrat najdemo na straneh njene dnevnika. Govori nam o poslanstvu in o tem, da dela za zveličanje duš s pravim darovanjem svojega življenja, z molitvijo in žrtvijo.

Že od svoje rane mladosti je hrepenela, da bi vsi ljudje poznali in ljubili Boga. Ta želja je v njej rastla z rastjo spoznanja Božje ljubezni in hudobije greha. Iz njenega srca so privreli vzdih, ki govorijo o tej njeni ljubezni do Boga in do duš. Eden od njih se glasi: "Moj Bog, pripravljena sem na kakršnokoli trpljenje, samo da bi se spreobrnili vsi, ki te žalijo." Neskončno hrepenenje po zveličanju vseh je mučilo Veroniko celo življenje. Šlo je za zadoščenje za Cerkev v splošnem, za neverne, za samostan, za njeno mesto, za duše v vicah, ki jim želi, da bi se kmalu odprla vrata v večno blaženost.

6. julija je Veroniko zadela kap, tri dni zatem, 9. julija 1727, pa je umrla v samostanu Citta do Castello, stara 67 let. Papež Gregorij XVI. jo je 26. maja 1839 razglasil za svetnico.

Povzeto po spletni strani <http://www.kapucini.si/veronika-giuliani/>, objavil br. Matej Nastran.



Anselm Grün: Oče, odpusti jim

Mirjam Šprohar

Bliža se postni čas. Za nekatere je to lepo obdobje umiritve, očiščenja. Občutki mračnosti in trpljenja ob odpovedovanju se vedno bolj umikajo občutkom svobode, svetlobe, notranjega miru in hrepenenju po zlitju z Božjimi darovi, Božjimi zakoni. Če se lotiš prebiranja knjige pisatelja Anselma Grūna, in če si odprto naravnano do Boga, do dobrega, do iskanje samega sebe, ti to skoraj uspe. Si predstavljaš, da imaš veselje do askeze, do poduhovljenega življenja? Malo težko, pa vendar ta knjiga, ta pripoved, priprava na veliko noč, skozi katero te pelje pater Anselm, zelo približa to pot, če te do nje že ne pripelje. Postni čas je sveti čas, lahko postane čas ozdravljenja.

Včasih potrebujemo veliko več kot odpoved hrani, sladkarijam, cigaretam, alkoholu ... Misel moramo ustaviti ob besedah, ki ranijo, bolijo, razvrednotijo in sodijo.

Raznorazne agencije, psihološke delavnice, oblike joge ... nam ponujajo vseh vrst avtogene treninge duše, dihalne vaje, vaje samopotopitve, ki naj bi privedle do višjega nivoja zavedanja samega sebe. Pisatelj pa nam po razlagi evangelijev pripravi tudi vaje, ki lahko postanejo program v postnem času. Povsem enostavno, brez globokoumne filozofije, pa vendar tako duhovno dobro in prefinjeno. Ni novodobnih gurudev. Je samo in enostavno Jezus, začetek in konec.

Težko bi vam predstavila vsebino knjige, pa vendar sem ob njej navdušena in jo zato priporočam v branje. Duhovno je tako bogata in poglobljena, da se bojim oskrunitve te pisane besede, te duhovne dimenzije knjige.

Post je povezan z molitvijo. Le-ta naj postane bolj poglobljena, naredi naj nas notranje čuječnejše. Predstavi nam evangelije, aktualne v postnem času. Ob vsakem evangeliju je osebna vaja, ki jo lahko opraviš ali pa ne. Služi lahko kot vzorec ali primer, kako si pomagati do duhovne rasti. Vsekakor jih moramo sprejeti ali se jim prepustiti. Vsako zdravljenje, vsaka terapija je uspešna šele takrat, ko se predamo z zaupanjem in vero (v zdravje, v Boga, v boljše počutje ...) Včasih moramo biti ponižni in ne misliti, da samo mi vemo, kaj je dobro za nas. Iz lastnih izkušenj vem, da je to težko, vsaj meni. Nič kaj rada ne vidim, če mi kdo 'soli pamet', mi pripoveduje, kaj je dobro zame ... Vaje, kot jih opisuje Grün, so enostavne. Človek bi rekel, da take stvari počne marsikdo; morda smo to že kdaj delali sami. Pa vendar, če to naredimo zavestno, s posebnim namenom, nam lahko pomaga pri doživljanju postnega časa. Da se namestiš v kotichek, kjer se dobro počutiš; lahko v kot prazne cerkve, lahko doma v miren kraj in Jezusove besede večkrat ponoviš ali o njih samo premišljuješ. Lahko samo sediš pod križem in se z rokami objameš prek ramen in po daljši meditativni drži čutiš, kako te objema Jezus s križa. Da ima glavo sklonjeno proti zemlji, proti tebi ... Vsak ima v sebi prastrah pred zapustitvijo. Bojimo

se, kdo od zakoncev bo prej umrl, iz mladosti se spominjamo raznih stisk. Strah nas je bilo, da bo npr. mama odšla, ko smo morali v bolnišnico. V sebi nevede gojimo še veliko osebnih stisk, ki nam ob raznih situacijah hromijo dušo in telo.

Če vse te strahove – ne glede na to, od kod izvirajo in iz katerega dogodka naše mladosti jih imamo – položimo pred Jezusa, bomo čutili olajšanje.

Posebno močno se mi zdi poglavje o ozdravljenju. Judje so bili prepričani, da je človek, ki je zbolel, grešil. Če ne on, pa njegovi starši. Jezus ljudi pomirja, da to ne drži, čeprav se še danes v stiski sprašujemo, kaj smo naredili hudega, da se nam nekaj dogaja. Ob tem premišljevanju spoznamo, da je Jezus ozdravljaval slepe tudi v pomenu duhovne slepote. Avtor ponovno ponudi vajo za osebno rast. Razloži pomen prekrižanja samega sebe z blagoslovljeno vodo. Kolikokrat to opravimo brezbržno in mimogrede, ko se gnetemo v vrsti proti izhodu cerkve ...

Ob Jezusovem obujenju Lazarja vidimo (nekateri lahko to tudi začutijo), da je Jezus gospodar življenja. Kolikokrat smo zaprti pod težkim kamnom, skalo, pa je ne moremo odvaliti stran! Kot da bi bili odrezani od življenja. Pa naj bo ta skala strah, bolezen, žalost ... Sami tega bremena ne moremo premakniti, zato za pomoč prosimo Jezusa. V Svetem pismu najdemo rešitve za vse naše tegobe in odgovore na vsa naša vprašanja. Res pa je, da ga velikokrat ne znamo brati in ne znamo videti, kaj nam pripoveduje.

Avtor knjige nas s premišljevanjem lepo vodi skozi naše življenje. Sprašuje o našem ponižanju, ki ga je prav gotovo vsak kdaj v življenju že doživel ali ga še bo. Tudi Jezusa so poniževali ob smrti, pa vendar je bil sposoben iz tega ponižanja narediti v duši prostor kraljevskega dostojanstva. Ta prostor v duši in srcu, kamor nihče ne more, kjer te ne ranijo in si lahko miren, si lahko naredimo tudi mi.

Postni čas je priprava na noč vseh noči, na sveto veliko noč. Vabi nas iz vseh lukenj in grobov, v katere smo se zavlekli in v katerih ždimo brez svetlobe in upanja.

Te knjige se ne da predstaviti tako, da bi lahko na hitro doumeli vso vsebino, kaj šele njeno duhovno poglobljenost. Zanj ne znam delati čustvene in vznesene reklame, a vendar je čudovita in pomirjujoča. Ko jo boste prebrali, bo vaša.





Asiški kamni tudi pojejo

P. Janez Šamperl



Ne boste verjeli, ampak je res!

Pred kakšnim mesecem so me prvič poslali k sestram klarisam koletinam (reformirana veja), ki seveda kot klarise živijo v strogi klavzuri na obrobju Assisija. Imajo velik vrt, obdan z visokim obzidjem in lastno cerkvico, v katero se vstopi kar z ulice. Zelo je podobna vsem malim asiškim cerkvam. Znotraj je simbolično razdeljena na prednji, nekoliko nižji prostor z oltarjem, in na zadnji, za dve stopnici višji prostor za ljudi, ki pridejo k maši. Na pot sem šel veliko pre zgodaj, da se mi slučajno ne bi zgodilo, da cerkvice ne bi takoj našel (čeprav so mi bratje natančno orisali pot). Brez težav sem prišel naravnost pred njo in nekoliko postal pred vhodnimi vrati. Nisem mogel verjeti svojim ušesom – kakšno petje! Nebeški glasovi! Za trenutek me je spreletela pregrešna misel – no, saj to je posnetek ... A že naslednji trenutek, ko sem čisto tiho vstopil in kot »cestnar« sedel v zadnjo klopo – me je navdalo veliko veselje. To so sestre, čisto prave, žive klarise pred oltarjem. V dveh korih pojejo psalme v francoščini (vse sestre so Francozinje).

To žensko nežno, milo petje – to molitev sem doživil kot resničen in zaupljivo nežen pogovor neveste z ženom – kot da nevesta govori svojemu ženinu na srce ...

Po tem izkustvu sem kar vsak dan ,šprical' hvalnice v Sacro conventu in molil – poslušal pri klarisah. Res nekaj izjemnega. Ko sem se o svojih »velikih opažanjih« pogovarjal s sobrati, ki so seveda že stari mački, so mi rekli: »Nič novega nisi, pogruntal! Saj vsak brat, ko je določen za maševanje pri »koletinah«, moli hvalnice tako kot ti – jih posluša pri njih, to se razume.«

Sedaj pa pozor! V Franciškovem mestu Assisi živi prek 30 različnih redovnih skupnosti in ustanov posvečenega življenja, ki imajo tudi po več samostanov ali različnih objektov (domovi za ostarele, za otroke in mladino ...), svoje kapele ... Ne smemo pozabiti župnijskih cerkva in rečemo lahko, da je skoraj v vsaki asiški ulici kakšen samostan, hišna kapela ali cerkva, kjer se vsako jutro in čez dan dvigajo molitve ter pesmi hvale in zahvale k Bogu, ki je Assisiju podaril največjega med svojimi sinovi – sv. Frančiška ...

V Assisiju resnično pojejo tudi kamni ... Dodajmo še veličastne pesmi romarjev v vseh jezikih sveta, ki vsak dan zvenijo pri sv. Frančišku, pri Mariji Angelski, pri sv. Damijanu, sv. Klari, sv. Rufinu, sv. Štefanu in po vseh cerkvah in cerkvah Assisija ter njegove okolice.



Pa to še ni vse! Ne pozabimo na molitev in pesem vseh tistih, ki grob sv. Frančiška obišejo prek interneta; teh je krepko prek devet milijonov mesečno. Vseh klikov skupaj na internetne strani asiškega samostana, bazilike in Frančiškovega groba je povprečno 13,5 milijona na mesec, kar je rekord za celo Italijo. To novico je 3. februarja prineslo dnevno časopisje s poudarjenim naslovom *Sv. Frančišek, rekorder internetnih strani*.

Pesem sester klaris in melodijo Assisija je pri svojem prvem obisku svetega mesta slišal tudi papež Frančišek, ki ga je »asiška pesem« ganila, kar je jasno razvidno iz dokumentarnega filma, posnetega ob tej priliki. Prav papež Frančišek je v Assisiju tako rekoč na vseh krajih, kjer se je mudil, z besedo in predvsem z dejanji oznanjal evangelij našega Gospoda. Želel je, da bi slišali Gospodovo besedo – kakor jo je slišal Frančišek pri sv. Damijanu. Prav o tem – da asiški kamni tudi poslušajo, pa bomo razmišljali – če Bog da, v naslednji številki.

Odkritje novega življenjepisa o sv. Frančišku

P. Robert Bahčič, OFM

Članek v francoskem časopisu *Le Monde* je v soboto, 24. januarja 2015, prinesel novico, da je zgodovinar Jacques Dalarun našel rokopis, ki prinaša nov življenjepis o sv. Frančišku.

Najdba je za razumevanje in preučevanje življenja svetega Frančiška izrednega pomena.

Rokopis je bil v zasebni zbirki v ZDA. Francoska narodna knjižnica v Parizu ga je odkupila za 60.000 evrov. Življenjepis naj bi napisal Tomaž Čelano med svojim prvim in drugim življenjepisom o sv. Frančišku.

Dalarun omenja, da je že septembra 2014 prejel novico od Seana L. Fielda, laika, profesorja na univerzi v Vermontu v ZDA, da je odkril rokopis. Po Dalarunovih navedbah naj bi bilo to delo Tomaža Čelana, ki je takratnemu generalnemu ministru bratu Eliji povedal, da so se nekateri bratje pritožili, češ da je njegov (prvi) življenjepis o sv. Frančišku predolg. Prosijo ga, da bi naredil kratek povzetek. Tomaž Čelano v uvodu napiše, da mu je ravno brat Elija, ki je bil generalni minister od 1232 do 1239, posredoval potrebne podatke za prejšnji življenjepis.

Najdeni kodeks je velik 120 × 82 mm in ima 122 listov. V kodeksu se nahajajo različni izbori vsebin – zbirke pridig, Opomini sv. Frančiška, razlaga Očenaša. Dalarun meni, da je novi življenjepis nastal okrog leta 1230, le nekaj let po smrti sv. Frančiška. Temu pritrjuje dejstvo,

da je bil leta 1239 brat Elija odstavljen, v uvodu pa je prav on močno poudarjen, zato je težko govoriti o poznejšem nastanku besedila.

Dalarun meni, da omenjeni življenjepis globlje spregovori o uboštvu in ljubezni do vsega stvarstva. Tomaž Čelano je bil duhovno globok človek in ni nikoli prenehal razmišljati o Frančiškovih besedah in naukih. Pri vprašanju uboštva gre za nov konkreten poudarek, da je potrebno imeti enako obleko, kakor jo imajo ubogi, ter da je potrebno jesti enako hrano, kot jo jejo ubogi. Potem je poglobljena tudi tema o vesoljnem bratstvu. Vsi smo različni, vsi bratje, ker vsi izhajamo od istega Stvarnika. Prav zaradi tega je imel Frančišek rad ljudi in živali. Po Dalarunu je misel, da je Frančišek imel rad naravo, poganska. Novost prinaša tudi opis Frančiška, ko ga srečamo v Rimu. V 12. poglavju *Legende treh tovarišev* beremo, da je Frančišek šel v Rim skupaj s prvimi brati, torej že po svojem spreobrnjenju, da bi jim papež potrdil način življenja. Novi, verjetno starejši zapis pa govori, da je Frančišek šel v Rim po svojih trgovskih opravilih in ga je blizu trga sv. Petra očarala revščina prosečih ljudi. Ob tem prizoru se je Frančišek vprašal, ali bi bil sposoben živeti kaj podobnega.

Frančišek je tako predstavljen v novi luči. Tomaž Čelano vedno znova postreže z novimi konkretnimi poudarki in podatki.



Asiški križev pot mladih – poletje 2014

Nekaj postaj na poti proti Carceriju

II. postaja – preizkušnja

Vsak dan je poln preizkušenj, ki jih je potrebno sprejeti na svoje rame. Ko naletimo na oviro ali preizkušnjo, imamo dve možnosti. Da gledamo cilj in prebrodimo ovire ali pa da gledamo v tla in se pritožujemo nad preizkušnjami ter ostanemo na mestu. Vsaka premagana ovira je nova stopnica na poti v večnost.

Pot je velikokrat strma in naporna. Ker je človek šibek, potrebuje pomoč. K pomoči bližnjemu nas spodbuja tudi kitajski pregovor: Prižgi raje luč, namesto da se pritožuješ nad temo.



III. postaja – krhkost

Mladenič po imenu Teodor je izgledal zelo samozavestno in neranljivo. A to še zdaleč ni bilo tako. Pred kratkim je spoznal dekle in se zaljubil. Dlje kot sta se poznala, več časa sta preživela skupaj. Njuno prijateljstvo je preraslo v nekaj več, nakar je dekle spoznalo, da si nista namenjena. To ga je zelo pretreslo in ugotovil je, da se v njem skriva kanček krhkosti ter ranljivosti.

V vsakem človeku najdemo šibke točke, v katerih je zelo ranljiv. Te šibkosti predstavljajo tudi naši grehi, ki se jim težko upremo. Jezus pa je našel moč, vstal in pod težo naših grehov šel naprej.

V. postaja – solidarnost

Vsak od nas nosi svoj življenjski križ. Nekateri so lahki, drugi težki, nekateri celo dodatno obteženi z grehi, ki jih delamo v življenju. Na tej postaji se spomnimo Jezusa Kristusa, ki je za nas in za naše grehe na svojem nedolžnem hrbtu nosil najtežji križ. Tudi ko je postalo težko, ni odnehal. To je videl Simon iz Cirene, pristopil k njemu in mu ga pomagal nositi. Jezus je bil kakor sonce, ki prežene oblake v prisposodbi trpljenja z odrešenjem. Tako je Simon, ki je to sonce gledal in občudoval, tudi sam postal sonce. Prav tako je solidarnost beseda, v kateri se skrivamo sonce in vsi, ki pomagamo bližnjemu nositi razne križe, obtežene z žalostjo, nemočjo, s tegobami ali čim drugim. Smo le ljudje, ki gledamo sonce. Bolj kot ga

bomo gledali, prej bomo sami postali sonce. S svojimi žarki bomo pritegnili nove potenciale za nova sonca, ki nam v najtežjih trenutkih življenja svetijo na poti kakor zvezde v najtemnejši noči.

VI. postaja – usmiljenje

Veronika je opazila Jezusov potni obraz in ni ji bilo vseeno. Brez strahu je pristopila in mu obrisala čelo.

Tudi mi velikokrat opazimo koga v stiski. Postavimo si vprašanje: A bi moral ravno jaz pomagati temu človeku? Saj je še toliko drugih ljudi, ki lahko to storijo.

Takrat si moram za zgled vzeti Veroniko in biti jaz tisti, ki se usmili Jezusa, skritega v človeku.

To pomeni, da se moram obrniti proti njemu in ukrepati. Ne smem ostati hladen, ampak mu moram pokazati naklonjenost.

VII. postaja – padec

V življenju smo postavljeni pred mnoge odločitve, ovire, vprašanja in dvome. Za cilj si izberimo luno, kajti tudi če bomo zgrešili, še zmeraj ostanemo med zvezdami. Jezus, pomagaj nam, da bo naše poslanstvo podobno Frančiškovega in naj nas vodi vera Vanj, ki nas spremlja, da bomo tudi mi ob vsakem padcu zmogli vstati tako pogumno, kot si to storil ti, ko si že drugič padel pod križem.



VIII. postaja – jok

Jezus je še vedno na poti k svojemu nebeškemu Očetu. S seboj nosi težki križ. Vsi pogledi so usmerjeni vanj. Vidimo jeruzalemske žene, ki jokajo zaradi trpečega Jezusa. Tako kot Jezus tudi žene občutijo bolečino.

Tudi mi občutimo žalost in bolečino. Izražamo jo lahko na več načinov: z jokom, ki ga drugi vidijo, ali pa z notranjo bolečino, notranjimi solzami. Včasih so notranje solze še bolj boleče. Jezus je svojo bolečino zaupal Bogu in tolažil žene. Zato tudi mi zaupajmo nebeškemu Očetu in tolažimo žalostne.

IX. postaja – trpljenje

Velikokrat se znajdemo v stiskah in težavah, pri tem pa pozabimo na Jezusa. Naletimo na ovire, ki se nam zdijo nepremagljive in zaradi katerih trpimo. V takšnih trenutkih se spomnimo, kakšno moč in vztrajnost nam je pokazal Jezus, ko je še tretjič padel pod težo naših grehov. A vendar je vstal in nadaljeval pot.

Jezus, prosimo te, daj nam moči, da bomo lahko tudi mi po padcu vstali in nadaljevali pot.

X. postaja – nasilje

Če bi vojaki, ki so Jezusa pretepli, ga slekli in se iz njega norčevali, vedeli, kdo je On v resnici, bi verjetno ravnali drugače.

Tudi mi smo do ljudi pogosto nesramni, z norčevanjem ali nasiljem morda celo kažemo svojo »moč«, pri tem pa pozabljamo, da s tem sramotimo Jezusa v svojih bratih in sestrah.

XI. postaja – odpuščanje

Jezusa so pribili na križ. Njegove dlani in stopala so prebodli ostri žebelji. Čuti bolečino, težko mu je, vendar ponižno prestaja krivico.

Žebelji. Tudi jaz jih vsak dan zabijam, hote ali nehot. Žebelji žaljivih besed, izdajstva zaupanja, zavračanje pomoči ... Žebelje drugih pa občutimo tudi sami. Zabolí nas, ni prijetno. Jezus je svojim bratom odpustil, kaj pa jaz?

Kaj beremo v Svetem pismu o odpuščanju? Jezus pravi, naj odpuščamo sedemdeset krat sedemkrat. Pa vemo, kako težko je včasih odpustiti. Slišali smo, kako je Frančišek z ljubeznijo sprejel zavrnitev, ko so mu – potrebnemu toplega sprejema – zaloputnili vrata pred nosom. A on se ne jezi, pravi, da je potrebno iti prek sebe, dopuščati slabo in veselo sprejeti tudi nesprejemanje. To imenuje celo popolno veselje! Včeraj smo obiskali Porcijunkulo, kraj, ki je znan kot svetišče opuščanja. Naj nam Frančiškova priprošnja pomaga, da bi z Božjo pomočjo znali in zmogli odpuščati sebi in drugim, tudi če je težko in nam pred nosom zaloputnejo z vrati, ko kaj najbolj potrebujemo. Poleg Frančiškovega imejmo pred očmi tudi zgled odpuščanja trpečega Kristusa, ki je iz ljubezni do odpuščanja naših grehov šel na križ.



XII. postaja – poslušnost

Jezus umre. Očetovi besedi sledi do konca.

Kaj pa jaz? Kolikokrat sledim besedam svojih staršev? Jih ubogam, spoštujem? Kaj pa besedi nebeškega Očeta? Kolikokrat se upiram njegovi volji in želim vse narediti po svoje?

Naj nam bo Jezus, ki nas je s svojo smrtjo odrešil, da bi tudi mi večno živeli, zgled pokornosti in poslušnosti Očetu.

XIII. postaja – sočutje

Jezus je mrtev. Snamejo ga s križa in položijo v naročje njegovi žalostni materi. Njegovo telo negibno leži v njenem naročju. Najbližji prijatelji so sočutni prijatelji.

Ali smo pripravljeni pristopiti do nekoga v stiski ali samo brezbrizno opazujemo? Smo mu pripravljeni pokazati sočutje in ga podpreti, čeprav se bojimo, da nas bodo drugi gledali postrani?

Ne bodimo samo opazovalci od daleč, ampak pogumno stopimo do sočloveka ter mu ponudimo roko tolažbe in sočutja.



Franciškov svetni red (OFS)

P. Martin Gašparič



Valentin Metzinger: Sv. Frančišek in tretji red, 1733, olje

Francišek spokornik in začetki tretjega reda

Po obdobju zgodnjega srednjega veka, v katerem je svoboda mišljenja in delovanja komaj prihajala do veljave in se je vse življenje odvijalo v dokaj tesnih okvirih, je 12. in 13. stoletje prineslo v življenje veliko razgibanost. V Cerkvi se je pojavila cela vrsta po večini spokornih bratovščin in skupnosti: patareni, humiliati, ubogi iz Lyona, valdežani, katari, albižani, bogomili, leonisti, aleluja pevci in še mnogi drugi. Med seboj so se čutili močne in so lahko nasprotovali cerkvenim in družbenim uredbam. Pri vsej pestrosti pa večina ni odgovorila na resnične potrebe tedanjega človeka.

Frančiškov poklic se je rodil ravno v tem spokornem okolju trinajstega stoletja v Italiji. V prvih letih svojega spreobrnjenja je živel kot spokornik na obrobju asiškega mesta. Počasi je odkrival svojo posebno karizmo, ki ga je pripeljala k ustanovitvi prvega reda. Klub temu je spokornost ostala bistveni del njegove duhovnosti. Kot tak je imel zelo globok vpliv na tedanje spokorno gibanje, kar potrjujejo vsi frančiškovski viri, vključno s Čelanom, prvim življenjepisecem sv. Frančiška. Zato so si mnogi laiki želeli biti deležni njegovega načina življenja in rezultat tega je bil tretji red.

Sv. Frančišek velja pri ljudeh do današnjih dni za najboljšega prenovitelja človeške družbe. Italijanski pesnik

Salvagnini, ki ni bil veren in ki Frančišku očita, da je bil preveč pobožen, ga vendarle zelo ceni kot prenovitelja. Med drugim pravi, da je med vsemi najbolj pristen in izviren. Imenuje ga Orfej srednjega veka, ki je ukrotil divjost živali in človeško trdosrčnost. Ta človek, tako krotak in preprost, je jasno spoznal svoj čas in pred očmi imel svoj cilj; imel je modrost najboljšega politika.

Frančišek je zvesto sledil svojemu notranjemu vzgibu, tj. »Non soli sibi vivere, sed aliis proficere,« kar v prevodu pomeni »Ne samo sebi živeti, temveč koristiti tudi drugim«. Le po mnogih gorečih molitvah je spoznal Božjo voljo. Kmalu po znamenitem dogodku, ko je oče Peter Bernardone pred tedanjim asiškim škofom Gvidom in ob navzočnosti asiške množice razdedinil sina, je Gospod dal Frančišku prve brate. Pozneje je v Oporoki zapisal: »Ko mi je Gospod naložil skrb za brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija.«

Frančišek se ni ustavil samo pri tistih, ki so se mu pridružili kot bratje, tudi ne pri Klari Asiški in njenih sestrah, ampak je prodril v široke množice ljudi – mnogi so namreč hoteli živeti kakor on. V gradu Cannara je pridigal »s tako gorečnostjo, da so vsi grajski možje in žene iz vdane ljubezni hoteli iti za njim in zapustiti grad; toda sv. Frančišek jim tega ni dovolil, rekoč: 'Nikar se ne prenaglite in ne hodite od tod; povem vam, kaj morate storiti v zveličanje vaših duš.' In tedaj je sklenil ustanoviti tretji red v vesoljno zveličanje vseh.«

Iz razlage Vodila FSR: Tretji red, ki se imenuje Franciškov svetni red, je nastal v srcu serafskega očeta. Ko je Frančišek prodajal očetovo blago, jezdil po spoletski dolini, se zabaval s svojimi prijatelji, ni pomislil, da bo vodil veliko duhovno družino po poti svetosti. Na to je mislil Gospod, ki se je ozrl na mladega asiškega sanjača. Uprl se je na njegove človeške vrenote in ga s pomočjo Svetega Duha izbral za čudovito in novo pustolovščino, za edinstveni načrt ljubezni.





V pričakovanju velike noči

Pripravlja: Urška Poslek



Dragi otroci!

Pustnega rajanja je že zdavnaj konec. Na pepelnično sredo smo začeli 40-dnevno pripravo na veliko noč. V tem času imamo možnost, da svoje slabe navade in razvade opustimo ter se trudimo postati boljši. Vsak dan lahko za nekoga molimo, se odpovemo sladkarijam, televiziji ali računalniku ali pa pomagamo staršem pri hišnih opravilih, se z brati in sestrami ne prepiramo, obiščemo stare starše, namenimo sošolcem lepo besedo ... Za takšne odločitve ni nikoli prepozno.

Najbrž ste že slišali za ubogo vdovo, ki je v tempeljski zakladnici vrgla dva novčiča in tako Bogu darovala vse, kar je imela? V naslednji zgodbi preberite, kaj je ob tem dogodku doživela deklica Mirjam.

Mirjam se je pred nekaj dnevi sprla s svojim bratcem Andrejem. Hotel se je igrati z njeno najlepšo punčko, ki ji jo je kupil očka v Damasku. Očka ima zelo rada. Kako velik je in močan! Vsi pravijo, da je spreten trgovec. Med njegovimi prsti se pogosto kotalijo svetleči zlatniki. Darila, ki ji jih prinese, so dragocena in Andrej bi njeno lutko lahko poškodoval...

Danes zjutraj se je Mirjam z mamico odpravila v tempeljsko zakladnico. Očka pravi, da je treba del svojega bogastva darovati tudi Bogu, saj on skrbi za nas. Mamica se je postavila v vrsto in še enkrat preštevala denar, ki ga je želela darovati, Mirjam pa se ni hotela dolgočasiti ob njej in je poskakovala med ljudmi.

Ob stebru je zagledala Jezusa. Vsi govorijo o njem, ker je prijazen in ozdravlja bolne. Ko je nekoč slonela ob oknu, ga je videla na ulici. Čeprav je bil obdan z ljudmi, se je obrnil k njej in ji pomahal, kot bi jo poznal. Od takrat pogosto misli nanj.

Jezus je opazoval ubogo gospo, ki je stala v vrsti darovalcev. Njena obleka je bila strgana. »Moja mamica bo v zakladnico gotovo vrgla veliko več kot ona,« je zadovoljno pomislila Mirjam. Tokrat se je Jezus obrnil k njej in se nasmehnil. »Ni me pozabil!« je bila presenečena Mirjam in nihče ji ne bi mogel preprečiti, da se mu ne bi približala. Brez besed jo je pogladil po laseh. V tistem trenutku je uboga ženska iz žepa potegnila dva

novčiča. Skušala ju je skriti, vendar to ni ušlo ljubečemu Jezusovemu pogledu. Možem, ki so stali nedaleč stran, je rekel: »Ste videli to vdovo? Bogu je dala več kot vsi ostali. Dala mu je namreč vse, kar je imela.«

Jezus je imel prav. Čeprav je njena mamica v tempeljsko zbirko vrgla veliko več, jih bo danes zvečer pred odhodom v mehko posteljo na mizi čakala pečena prepelica, ta vdova pa bo verjetno zaspala lačna. Jezus se je sklonil k Mirjam in ji zašepetal: »Glej, mamica te čaka.« Potem je v njeno roko, ne da bi to kdo opazil, stisnil nekaj denarja in ji potihoma rekel: »Spotoma daj to ubogi ženski.«

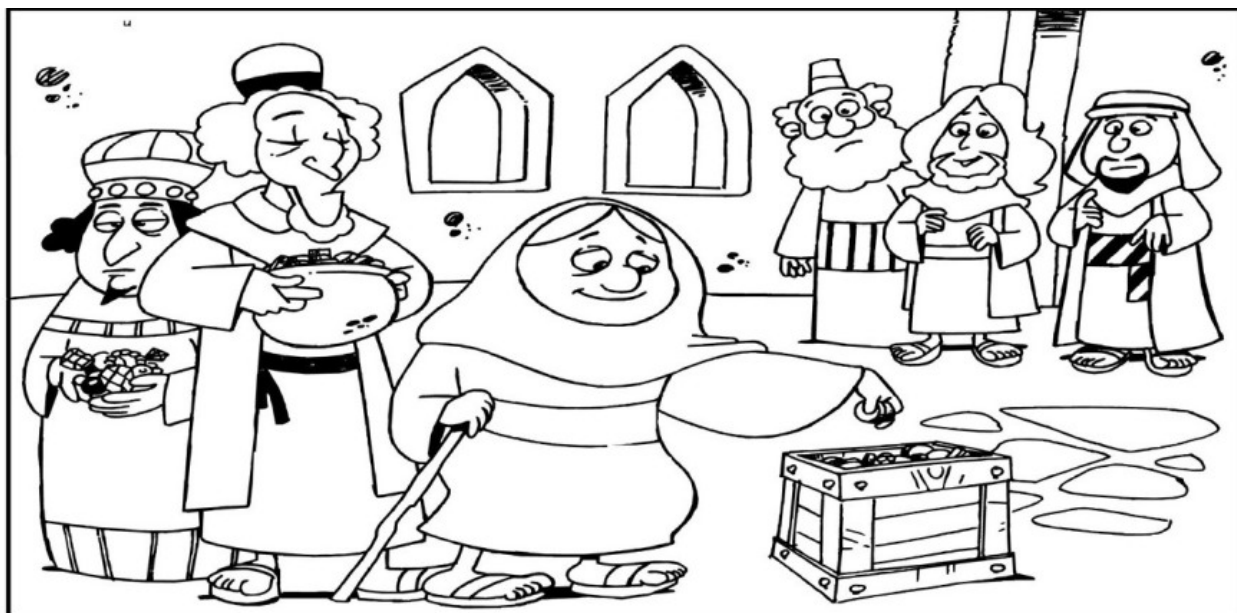
Mirjam je storila, kot ji je naročil. Kako so se zasvetile vdovine oči. »Bog ni pozabil name,« ji je hvaležno rekla. Danes popoldne je Mirjam svojemu bratcu dovolila, da se je igral z njeno najlepšo punčko. Včasih je dobro kot uboga vdova deliti stvari, ki so nam dragocene. Ko je Andrej z lutko razposajeno dirjal po dvorišču, je pomislila: »Jezus bi bil gotovo ponosen name.« Globoko v srcu je čutila, da ga bo še srečala.

Otroci, ste se tudi vi že kdaj znašli v podobni situaciji kot Mirjam? Ste že kdaj podarili ali posodili nekemu nekaj, kar vam resnično veliko pomeni?

Vir: Mavrica, april 2011



Ob vsaki postni nalogi, ki si jo boste izbrali, pobarvajte en del spodnje slike. Potrudite se, da bo do velike noči pobarvanka v celoti barvna. Tako naj bodo tudi vaša srca temeljito pripravljena na veliko noč.



NAGRADNI REBUS



Svoje rešitev pošlji na naslov uredništva ali na e-naslov:

danilo.holc@rkc.si, najpozneje do 16. maja 2015. Poleg svojega naslova pripiši, katero nagrado želiš v primeru, da si pravilno odgovoril/-a in boš izžreban/-a:

a) film o bratih minoritih (DVD), b) film o p. Mihi Drevensku, c) knjigo o p. Mihi Drevensku



Z Bogom začni vsako delo ...

P. Danilo Holc



Na praznik Gospodovega razglasenja, 6. januarja 2015, je v Ljubljani v novem delu minoritskega samostana sv. Maksimilijana Kolbeja ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore blagoslovil novo kapelo ter nove bogoslovne in župnijske prostore. S tem dejanjem smo minoriti obeležili dokončanje gradbenih del, ki smo jih začeli snovati 1. avgusta leta 2011, s prihodom k sv. Petru. Po pridobljeni dokumentaciji smo z gradnjo začeli maja 2013 in jo sklenili konec leta 2014.

Slovesnost se je začela s sv. mašo v cerkvi sv. Petra ob 18.30. Vodil jo je nadškof Stanislav Zore, ob njem pa je skupaj s provincialnim ministrom p. Milanom Kosom, brati minoriti in drugimi povabljenimi duhovniki somaševalo prek trideset duhovnikov. Veseli smo bili tudi velikega števila vernih laikov, župljanov in drugih gostov. Ocenju-

jemo, da jih je bilo več kot tristo. V nagovoru je nadškof med drugim dejal, da gre za pomembno pridobitev tudi za pastoralno življenje župnije: *»Ob tem bi rad iskreno čestital bratom minoritom, ker so se, čeprav so časi zahtevni, pogumno odločili za gradnjo in jo srečno pripeljali tako daleč, da moremo nocoj prositi Boga, naj s svojim blagoslovom na poseben način vstopi v te prostore, da bodo mogli tisti, ki bodo v njih bivali, živeti bratstvo in pričati z bratstvom. In da bodo mogli tisti, ki se bodo v njih srečevali, ki bodo vanje prihajali, v njih doživljati sprejetost in ljubezen in odhajati s tem blagoslovom Božje navzočnosti in Božje bližine.«*

Po sv. maši smo se vsi v procesiji pomaknili v prostore novega dela samostana. Nekaj jih je lahko bilo navzočih tudi v kapeli, kjer je sledil blagoslov.

Na začetku je gvardijan p. Danilo Holc predstavil ureditev kapele sv. Maksimilijana Kolbeja. Nekaj misli: *»Sedanja ureditev samostanske kapele v duhu sv. Frančiška izraža skromnost in preprostost, ki sta obenem tudi prednost za jasnost sporočila. Frančiškova podoba na steklu vhodnih vrat kapele nas skupaj s podobo sv. Klare – te duhovne sadike na drevesu karizme asiškega ubožca – sprejme in povabi v svetost prostora. Simbol našega reda nad njima – prekržani roki Kristusa in Frančiška – nas uvedeta v temeljno držo slehernega brata ali sestre, ki mu sledita: to je prijateljstvo s Kristusom in hoja po Njegovih stopinjah.*

Ob vstopu v kapelo zato takoj pritegneta našo pozornost ikona Kržanega pri sv. Damijanu ter tebernakelj z Najsvetejšim /.../.





Arhitekturna zasnova stropa namiguje na razpadajočo cerkveno sv. Damijana. V njej povečani Kristus s križa z odprtimi očmi – znamenje živega odnosa – in z besedami »Pojdi in popravi mojo cerkev!« povabi najprej Frančiška, danes pa tudi nas, da pri tem apostolatu postanemo njegove roke in noge.

Ker je kapela posvečena sv. Maksimilijanu Kolbeju, sodobnemu Frančiškovega bratu, je levo pod križem tudi njegova slika, ki s svojim položajem spominja na prvo kapelo, ki jo je svetnik postavil v Niepokalanovu – mestu Brezmadežne na Poljskem. V kapeli, ki služi tudi vzgoji redovniških in duhovniških kandidatov, tako svetnikova podoba vabi in spodbuja, da se pridružimo duhu njegovega gorečega apostolata: Z vsemi sodobnimi in razpoložljivimi sredstvi ves svet pridobiti za Kristusa po Brezmadežni. To je tudi razlog, da tesno ob sliki najdemo njen kip. Z dvema vencema v rokah – rdečim in belim – ki ju je Maksimilijan sprejel, ko se mu je v otroštvu prikazala, spominja najprej na začetke njegovega poklica. Bela in rdeča barva cvetov sta nakazali čistost in mučeništvo, torej radikalno hojo za Kristusom, ki jo je kasneje kot redovnik in mučenec potrdil. Prav tako pa marijanski pridih dajeta kapeli navzočnost bele in modre barve zidov in stropa.

Sinja modrina, ki nakazuje tudi transcendenco, simbolično seva v krhkost in razpadljivost zidov vedno prenavljajoče se Cerkve. Nasploh pa višina stropa sama po sebi želi dati vtis majhnosti človeka, ki se lahko povzpne kvišku le v ponižni in odprti drži pred neskončnim Bogom ter s pomočjo njegove milosti, ki prodira do njega.

Križev pot ne priča samo o navzočnosti napora in trpljenja v življenju slehernega, temveč o Jezusovem sprejetju tega elementa za manifestacijo brezpogojne Božje ljubezni do človeka, o kateri je tako rad meditiral sv. Frančišek. Sosledje postaj križevega pota nas ne pripelje samo do sivine groba, temveč do tabernaklja, kjer navzočnost zlate barve ne govori le o nebeški dimenziji življenja, temveč tudi o vedno živem Vstalem, ki je hrana za našo omahljivo potovanje v veri in romanje v Njegov objem.«

Po predstavitvi ter branju Božje besede nas je pred blagoslovom kratko nagovoril tudi nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore in med drugim dejal: »Slišali smo, da bo ta prostor z Božjo navzočnostjo v njem – kakor tudi vsi

ostali prostori – služil predvsem namenom bogoslovnega semenišča. In tukaj bodo naši bratje minoriti, njihovi bogoslovci, pa tudi drugi, ki boste zahajali v to kapelo, vzgajali srce. V svojih študijskih prostorih na teološki fakulteti bodo ostrili um in se poglobljali v teološko znanost, tukaj pa se bodo zazirali v Njega, zaradi katerega je vse in po katerem je vse. Tukaj bo njihova znanost postala oznanilo prek vzgoje srca. Kajti samo srce, ki se nauči ljubiti in ki se nauči ljubiti v ponižnosti in predanosti, more začeti oznanjati evangelij Jezusa Kristusa. In zato verjamem, da bo ta kapela, kakor tudi ostali samostanski prostori, po eni strani posvečevala brate minorite z Jezusovo navzočnostjo v besedi in evharistiji, po drugi strani pa bo vaša navzočnost, dragi bratje minoriti, prepajala te prostore z molitvijo, vero in z zaupanjem v Boga. Tako bo postala v resnici svet kraj, prebivališče Boga med ljudmi. Zato prebivajte z Njim, ki je med vami, da boste mogli biti Njegovi apostoli v svetu, ki ga potrebuje.«

Bratje minoriti upamo, da bo nova pridobitev služila v duhovni blagor vseh, katerim so prostori namenjeni. Bogoslovcem naj ponudi pogoje, da se bodo lahko dobro pripravili na svoje življenje in apostolat, župnijski prostori naj omogočajo primerno katehezo mladine in otrok, dvorana pa naj gosti duhovna srečanja, predavanja, pevske vaje in druge oblike druženja.

Veseli, da smo se bratje minoriti smeli veseliti z vsemi navzočimi, smo jih ob koncu slovesnosti povabili še v dvorano na skupno druženje in pogostitev.





Diakonsko posvečenje br. Danijela Golavška



Bratje slovenske minoritske province imamo vsako leto božično novoletno srečanje v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj, na katerega povabimo naše starše in ožje sorodnike. S sv. mašo se Bogu zahvalimo za preteklo leto in prosimo za Božji blagoslov v prihajajočem. Tako utrjujemo naše medsebojne vezi in hkrati za-



gotavljam drug drugemu molitveno podporo v vsakodnevem življenju in delu. Praznovanje nadaljujemo pri skupni mizi.

Letošnje srečanje je bilo še posebej slovesno, saj je pri maši prejel diakonsko posvečenje naš br. Danijel Golavšek, ki prihaja iz župnije Galicija v Savinjski dolini. Sv. mašo je vodil in br. Danijelu podelil diakonsko posvečenje celjski škof in apostolski administrator mariborske nadškofije msgr. dr. Stanislav Lipovšek. V pridigi je razložil pomen diakonske službe in vlogo diaconov v današnjem času. Hkrati pa naglasil pomembnost molitve za nove duhovne poklice in hvaležnost za vsak duhovni poklic, ki nam ga daje Gospod.

Slovesnosti se je udeležilo tudi lepo število vernikov in duhovnikov, ki so slovesnost povzdignili s somaševanjem.

Zahvala in prošnja

V prihajajočih prazničnih dneh se želim v imenu uredniškega odbora zahvaliti vsem bralcem revije Med nami – Duh Assisija in Brezmadežna za vašo zvestobo. Vaše sprejemanje in branje revije pomeni za vse, ki jo ustvarjamo, prav tako priznanje in hvaležnost. Kot urednik se zahvaljujem tudi vsem sodelavcem, ki v ljubeči skrbi, brezplačno in z darovanjem svojega časa, kar mnogokrat pomeni veliko žrtev, pomagata pri izidu vsake številke. Prav tako se zahvaljujem vsem, ki s svojimi darovi podpirate izhajanje revije. Najlepša hvala Slovenski minoritski provinci, ki pokrije glavino stroškov tiskanja in poštnino.

Prosim vas, dragi bralci, da nas tisti, ki želite, še materialno podprete in pomagata. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove blagoslov tudi prek zapisane duhovne misli, besede ali spodbude. Vsi pa nas zagotovo lahko še naprej podpirate z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **24200-9004031428**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavni urednik:

p. Danilo Holc



S kolesom v Assisi

Marjetka Birk



lil domači župnik Aleš, in začela moliti. Nekaj časa sem se počutila bolje, a občutek se je začel vračati. Nisem več vzdržala. Ob prvi priliki sem zapeljala na makadamsko pot ob cesti. Že po nekaj metrih je Mojco zagrabil prod in ob težkih torbah, s katerimi je bilo obloženo kolo, ji ni uspelo obdržati ravnotežja. Pridelala je prve odrgnine. »Veš mami, vseskozi me je skrbelo, da bom padla. Zdaj sem, in prav odleglo mi je.« Vzponi in padci so del življenja, prav tako tudi pomanjkanje vere in zaupanja. Spominjajo nas na našo krhkost in slabotnost.

So tudi dnevi, ko nam gre vse prav dobro in brez težav gremo skozi dan in obveznosti. Takšen je bil naš prvi dan. Z lahkoto smo

Več let je v meni tlela želja. Zanetili so jo kolesarji – romarji, kot v otroku, ki vidi igračo. Tudi jaz bi poromala v Kompostelo, Assisi! Željo sem nosila v srcu, postala je del mene. Spraševala sem se, zakaj si želim romati ravno s kolesom, zakaj se podajati na pot, na kateri me čaka izpostavljenost prometu, vročini, morda dežju, neurju? Kaj me žene? Je to želja po doživetju, uživanju lepot stvarstva, športnem dosežku? Je to spravno, spokorno dejanje? Je to prošnja, zahvala, žrtev, darovanje? Pravega, jasnega odgovora nisem imela, bilo pa je hrepenenje in pričakovanje romanja z Njim in z mojo družino. Dolgo sem oklevala, ali smem obremenjevati bližnje s svojimi željami, ko oni za to vendar ne kažejo posebnega zanimanja. Ob svoji 50-letnici sem si dovolila željo izpolniti. Začela sem varčevati in domače po malem spodbujati. Dobila sem prekrasno darilo.

In kaj danes, pol leta od takrat, ostaja v meni? Kakšni so spomini? Vračajo se ob raznih dogodkih in doživljajih. Te dni me je na cesti, ko sem kolesarila iz službe, prehitel tovornjak. Pred menoj je zavil na desno in mi zaprl pot. Močno sem zavirala, ob tem pa me je spreletel srh in me spomnil na eno sicer redkih slabih izkušenj na našem romanju. Vozili smo po prometni cesti južno od Palmanove. Vlačilci so nas prehitevali drug za drugim. Bila sem prva v koloni. Občutek, da me vleče pod kamion, je postajal čedalje hujši. Najraje bi stisnila zavore, a vedela sem, da bi to lahko bilo usodno za tiste, ki vozijo tik za menoj. Tu si ne smem privoščiti napake. Spomnila sem se blagoslova, ki nam ga je večer pred romanjem pode-

prevozili klance od Ljubljane do Mirna, uživali jutro ob ptičjem petju in dan ob opazovanju travnikov in gozdov. Čudili smo se, koliko lepša je pokrajina Furlanije in Benetije od tiste, ki jo poznamo z vožnje po avtocesti. V večernih urah smo prispeli na cilj. Števci so kazali 210 kilometrov, mi pa smo čutili, da bi zmogli še več. Veseli, ponosni na svoj uspeh smo postavili šotor in se vrgli še v morje. A da se ne bi prevzeli, je bilo naslednji dan čisto drugače. Dan smo začeli prepozno. Zajtrk, molitev, pospravljanje šotora, pakiranje. Na pot smo se podali, ko je sonce že dobivalo svojo moč. Spoznavali smo, kako prijetneje je ogrevati svoje telo v hladnem jutru kot pa v sopari dopoldneva. Le kje je polet prejšnjega dne? Težila nas žeja, ustavljali smo se v vsaki trgovini, da bi kupili pijačo. Kmalu smo spoznali, da nam to jemlje preveč časa in začeli kupovati večje zaloge. Tudi veliko lubenico, razdeljeno na štiri kose. Prodajalec nas namreč ni hotel razumeti, da želimo le štiri koščke. Pa smo jo zmogli in nič je ni bilo preveč. Čas je tekel, načrt, da do druge ure prispemo do Benetk, je padel v vodo. Za ogled se bomo morali vrniti drugič. Za nameček so nas v kampu Fusina poleg prijazne receptorke sprejeli lačni komarji. V hipu so nas dobesedno prekrili. Sicer pa smo uživali ob pogledu na Benetke in se čudili, da sonce lahko vzbuja tako čudne občutke, ker zahaja ravno na nasprotni strani morja kot pri nas. Opravili smo prvo žehto in se malo prej odpravili spat. Štirje smo se stiskali v šotoru za tri. Kljub komarjem, žeji in vročini je lepo biti nomad. V svojem mobilnem ‚domku‘ smo se prijetno počutili.



V službo se vozim s kolesom, če le vreme dopušča. Ob vrtenju pedalov se molitev kar sama poraja. Pričakovala sem, da bo tako tudi na romanju. Pa ni bilo. Začela sem pogrešati mašo, obhajilo in razmišljati, da je tako na romanju kot tudi v življenju pomembno duhovno vodstvo, da so nam duhovniki potrebni. Je imel Franci prav, ko je govoril, da imamo Assisi doma? Sem pričakovala preveč? V jutranjo molitev sem začela vključevati tudi Božjo besedo, da bi nam pomagala ohranjati stik z Njim. Padska nižina. Ravnina, kanali, cesta in polja. Pot je postajala vse bolj monotona in čeprav brez klancev, naporna. Pojavljati so se začele bolečine. Zdaj v eni roki, nato v drugi, v nogah, zadnjici. Prav zanimivo, čeprav ponavljaš iste gibe, bolečina po določenem času sama od sebe preide in se pojavi drugje. Zaloge pijače so začele pohajati, na obzorju pa ni bilo nobenega obljudenega kraja. Sem in tja gospodarsko poslopje, nato pa zopet polje, polje, polje. Vse lepo, vzorno obdelano. Ni čudno, da so naše trgovine založene z italijanskim sadjem in zelenjavo. Hvala, Gospod, za te pridne roke ljudi. Končno smo ob cesti zagledali bencinsko črpalko. Kako smo se je razveselili! Natočili smo si vode, se v senci odpočili in okrepčali, pa tudi dodobra nasmejali. Prijazna uslužbenca sta nam z veseljem predstavila Padsko nižino, podarila zloženko o njenih znamenitostih in nas reševala, ko smo na stranišču potegnili vrvico za SOS namesto za vodo. Kljub vročini smo nadaljevali pot, saj smo želeli nadoknaditi primanjkljaj prejšnjega dne. Pot je bila še vedno ravna, monotona in utrujajoča. Bolela me je desnica, telo je bilo utrujeno. Okolico sem samo še bežno zaznavala in se osredotočala na vrtenje pedalov. Podoživljala sem čas porodov, ko sem utrujena in izčrpana videla le eno, roditi otroka, ob sebi pa zaznavala moža, ki me je spremljal. Pomislila sem, da morda tako čuti tudi od boleznih izčrpan, umirajoč človek. Če je tako, Gospod, si želim, da bi bil takrat Ti tisto edino, v kar bom usmerjena, kar bo moj cilj. Še vedno smo se vozili med polji. Anita je bil naslednji kraj, kjer smo si obetali hrane in pijače. Pa ta Anita ni in ni hotela priti. O, te ženske! Končno smo jo dočakali! V gostišču nam je postregla prijazna Poljakinja, vsa vesela srečanja s pripadniki sorodnega naroda. Čeprav Slovenci smo jo spominjali na njen dom. Že v mraku smo prispeli v kamp, kjer so nam

ponujali »wellness« storitve. A za to žal ni bilo časa. Kakšen dopust! Pot od Ravenne prek Riminija in Cattolice do Fana je bila mnogo bolj zanimiva. Obmorska pokrajina se je izmenjevala s turističnimi mesteci, pa tudi kakšen klanček nam je popestril življenje. Opazovali smo množice turistov in kopalcev in se vozili v senci ozkih ulic. Le zakaj sem si umislila takšen dopust, ko bi lahko tako kot tile ležala nekje na plaži in brala knjige? Ne, saj mi ni do tega, to me ne bi zapolnjevalo. Zvečer smo si privoščili skok v vodo in uživali na peščeni plaži. Hvala, Gospod, za ta dan. Zgodaj smo šli spat z mislijo na finalni del naše poti. Noč ni minila brez pripetljajev. Kljub temu da smo se stiskali, me je zeblo. Potegnila sem nase, kar je bilo najbližje. Pa ni šlo z lahkoto. Vlečem, vlečem in kmalu zaslišim: »Kdo mi krade, spalko'?'« Končno sem se toliko prebudila, da sem se zavedla, kaj se dogaja. Ups, Mojco razkrivam! Potipala sem, poiskala spalno vrečo in jo lepo pokrila. Zjutraj je bil zopet smeh. Spalne vreče so ponoči menjale lastnike. Nedelja, dan našega cilja. Pakirati smo začeli zgodaj ob soju baterijskih svetilk in še v mraku sedli na kolesa. Zavedali smo se naporov, ki nas čakajo: vsaj 150 kilometrov in nekaj prelazov. Romanje. Že doma, ko sem razmišljala, v kaj se spuščam, sem si rekla, da bom molitve, napore, bolečine in neprijetnosti darovala za tiste, ki jih imam rada, za moje bližnje, bolno sestro, frančiškovce, duhovnike, pa tudi zase. A na poti je v meni vedno bolj odmevala vrstica iz psalma: »Nad zunanjimi daritvami nimaš veselja, klavnih in žgalnih daritev ne maraš. Skesan duh, o Bog, naj bo moja daritev; skesanega in ponižnega srca ne zametuješ« (Ps 51). Bog ne potrebuje mojih žrtev. Bog je Ljubezen. Nesebično, nepreračunljivo ljubi in daje, ne da bi si zaslužili. Vse tole moje kolesarsko romanje je le športni podvig. Kje si, Gospod? Franci je imel prav, ko je govoril, da imamo Assisi doma. Spoznala sem, kakšen blagoslov mi je dan. Naredil se je lep poletni dan. Sem in tja so nas vabili zvonovi k nedeljski maši. Mi smo jo načrtovali popoldan, ko se bomo v Assisiju pridružili romarjem iz Slovenije. Lepo nedeljsko jutro je na plano pritegnilo veliko kolesarjev. Počasi smo prodirali na Apenine. Fano, Fossonbrone, Cagli. Krasna pokrajina. Polja sončnic in žita od obronka do obronka gozda, kot pri nas travniki. Dobro nam je šlo. Srce je prepevalo. Potem se je začelo zapletati. Po





avtocesti nismo smeli. Sprva smo zaupali vodenje našemu »garminu«, a smo po dobri uri dobili občutek, da nas vodi malo naokoli. Klanci so bili strmi, hitrost je padala. Moški del ekipe si je želel malo hitrejšega tempa, ko je preračunaval razdaljo do Assisija. A moje telo ni zmoglo. Začeli smo spoznavati, da maše ne bomo ujeli. Naša današnja daritev Gospodu bo kolesarjenje, hvalnica Bogu, občudovanje stvarstva. Zares domače smo se počutili ob vožnji v hladni soteski in v družbi tisočakov. Kot da bi se podali v naše domače hribe. Vzponi in spusti so se vrstili. Počasi smo začeli sanjati o toplem obroku. Po neobljudeni, hriboviti pokrajini smo prišli do prvih vasic, gostilne pa ni bilo. Končno smo malo pred Gubbijem našli restavracijo. »Pizza – restaurant« smo prebrali. Veseli smo razjahali »konjičke«, sledilo pa je veliko razočaranje. Zadovoljiti smo se morali s sendviči, sicer dobrimi, a vseeno le s sendviči. V Gubbio smo prišli v času, ko bi po naših načrtih že morali biti v Assisiju in obhajati mašo. Tolažila nas je misel, da je pred dobrimi 800 leti tu stopal tudi sveti Frančišek. Pred nami je bilo še eno pogorje, ki smo ga morali premagati. Spominjalo nas je na naše okoliške hribe Janče, Žagarski vrh, Javor. Še enkrat sem lahko rekla, da ima Franci prav: Assisi imamo doma. Utrujenost je naraščala, klanci so nam pili moči. Kako prav so nam prišle doma narejene energijske tablice, pa tudi roj brencljev, ki je dvignil hitrost. Do Assisija smo prispeli ob desetih zvečer. Kako lep, veličasten pogled. Assisi, mesto miru, duhovnih doživetij, mesto veselja, trubadurjev, romantikov, mesto iskalcev, mesto srečanj, sobivanja in bližine. Hvala, Gospod, tu smo. Čakal nas je še vzpon do kampa. Bili smo lačni, sladke energijske tablice nam niso več dišale, a večerja v gostišču bi vzela preveč časa. Potiho smo upali, da se bo kaj našlo pri naših romarjih. Nadaljevali smo pot. V spominu sem imela par ovinkov, vendar je z avtom čisto drugače kot po 170 kilometrih vožnje s kolesom. Jernej je prvič v teh dneh postal nejevoljen. Zmanjkovalo mu je volje in energije. Zazvonil je telefon. Pater Danilo je spraševal, kje smo, koliko časa še potrebujemo. Ko mu razložim, pove, da so načrtovali sprejem, a da ne bi več čakali. Na poti so bili od zgodnjih jutranjih ur, jutri pa vse čaka nov dan. Seveda, se razume, ni nas potrebno čakati, mu rečem.

A neke v grlu mi obstane neizrečena prošnja, naj nam naklonijo malo navadnega kruha. Vseeno smo upali, da bomo našli še koga budnega – saj so ja mladi. A ko smo premagali zadnji ovinek in prispeli v kamp, nam jih v temi ni uspelo najti. Razočarani smo si postavili šotor in povečerjali tablice iz suhega sadja, oreškov, kosmičev, marmelade in čokolade. Tablice iz samih dobrot, ki pa nam tisti večer niso več dišale. Sanjali smo o navadnem kruhu in juhici. Ja, tudi to je Assisi. Priložnost za popolno veselje in poduk, da kdor jezika špara, kruha strada. O, ti preprostost in ponižnost.

Zjutraj smo se pridružili našim romarjem. Bili so le dve terasi nad nami. Pristrčno snidenje in krasen zajtrk. Vse dni skupnega bivanja smo bili deležni njihovega gostoljubja in veselja, ki ga prinaša mladost. Naša prva pot je bila na grob sv. Frančiška. Njemu, ki je sam trpel zaradi bolezni in ran, sem želela prenesti Mihaelino prošnjo za zdravje, za uspešno operacijo. »Bog je Ljubezan. Zgodilo se bo, kar je zanjo najbolje,« je bilo spoznanje, ki se je takrat v meni rodilo. In poleg tega tiha slutnja, da to ne bo tisto, kar si vsi želimo. Zgodilo se je, kar je zanjo najbolje. Odšla je tja, k Njemu, kjer je dom pripravljen za vse nas. Porcijunkula. Končno smo dočakali našo nedeljsko mašo, pa čeprav na ponedeljek. Tako praznična se mi je zdela. Evharistija. Hvala, Gospod, da prihajaš med nas. Sveti Rufin, spomin na krst, na obnovitev krstnih obljub, na vstop v Frančiškov svetni red in spomin na darove, ki jih po krstu prejmem. Spomin na krstitev mojih otrok. Zanje te prosim, Gospod. Sveti Damijan je tako kot za Frančiška tudi zame poseben kraj. Tu sem se pred leti prvič zavestno spraševala o Božji ljubezni. Kako vem, kako občutim, da sem ljubljena od Boga in kako Ga ljubim jaz? Vprašanje, ki me še vedno spremlja, odgovor pa je vedno bolj radosten. Pred križem molim zase in se zahvaljujem Gospodu, Njemu, ki me varuje kot punčico svojega očesa in me, kakor orel svoje mladiče, nosi na svojih perutih (prim. 5 Mz 32,10–11). Sveti Štefan. Cerkevica, bogata v svoji skromnosti. V njej začutiš, kaj je tisto najvažnejše, najbistvenejše. Carceri, samota, ki jo potrebujemo. Tri dni smo pili iz čaše Assisija, občestva duhovnih voditeljev in romarjev ter se hranili ob mizi kruha.



Hvaležni Bogu za vse užite lepote in doživetja, da smo zmogli pot, da nas je obvaroval nesreč in nam v letošnjem deževnem poletju podaril sončne dni, smo se vrnili domov. Objel nas je ves topel in svetel.

Želja je bila izpolnjena, a se zopet vrača. Zakaj? Ker se na kolesu kljub naporom dobro počutim, ker je stvarstvo čudovito in ker še vedno iščem Boga. Pa čeprav imam Assisi doma.

»Dokler si hočemo sami določati, kje bomo našli Boga, ne pričakujemo, da ga bomo srečali! Srečali bomo zgolj sebe, olepšano različico nas samih. Pristna duhovnost pa se začne takrat, ko smo pripravljeni umreti. Ali še obstaja hitrejši način, da umremo, kot da prepustimo Bogu, da od trenutka do trenutka oblikuje naše življenje, in nenehno sprejemamo njegovo delovanje?« (P. Wilfred Stinisen OCD, Magnificat, februar 2015.)

Zimski tabor

P. Damjan Tikvič



Čeprav se nas je na zimskem taboru zbralo manj, smo se imeli zelo lepo. S pomočjo animiranega filma Ledeno kraljestvo smo vstopili v temo tabora.

Vsak si je izdelal svojo krono in nanjo narisal, katere darove mu je Bog podaril. Krone smo zvečer prinesli pred Jezusa v samostansko kapelo in se mu v molitvi zahvalili za to, kar nam je bilo podarjeno. Soboto dopoldan smo se veselili na snegu in izdelali dva snežaka (enega fantje, drugega dekleta), popoldan pa smo na delavnicah pekli mini pice ter pletli podstavke. Ob izdelavi plakata se je vsak srečal s svojo »ledeno sobo«. Zastavili smo si vprašanje: »Kaj je tisto, kar nas oddaljuje od drugih, nas zapira v naš lasten svet?

Ugotovili smo, da so to: računalnik, telefon, jeza, lenoba, ko ne zmoreš odpustiti, ko se spremo med sabo, strah, laž, krivica ... A iskren pogovor, molitev, odpuščanje ... nam odpirajo vrata in nas povezujejo med seboj in z Bogom ter prinašajo rešitev in odrešenje.





Poroka v Piranu

V popoldanskih urah prelepega sončnega 27. septembra 2014 sta **Magdalena Strmšek** in **Jure Buh** sklenila za vedno ostati skupaj. Za svoj srečni trenutek sta izbrala mesto Piran. Ni nam popolnoma znano, zakaj prav Piran, lahko pa ugibamo, da je že moralo biti za tako odločitev nekaj velikega. Ob 14. uri sta svoj, da' izrekla pred mati-čarko v križnem hodniku, nato pa še pri sv. maši v cerkvi sv. Frančiška Asiškega. Sv. mašo je daroval Magdalenin stric, p. Slavko Stermšek ob prisotnosti staršev, sorodnikov in prijateljev od blizu in daleč. Posebna skupina je poskrbela za enkratno okrasitev cerkve in križnega hodnika, kjer se je odvijalo tudi poročno praznovanje vse do poznih ur. Slišati je bilo, da je bila v križnem hodniku to sploh prva poročna večerja z izbrano glasbo. Magdalena in Juretu želimo, da bi bilo njuno življenje vse dni v Njegovih rokah in da bi bila njuna skupna pot srečna in uspešna.

P. Slavko Stermšek



Čestitki se pridružuje tudi uredništvo revije Med nami in novoporočencema želi, da svojo zakonsko zvezo gradita po vzoru svete družine. Prav tako jima želimo obilo Božjega blagoslova v vsakdanjih trenutkih življenja ter pri njunem poslanstvu, kamor ju Gospod kliče.

Uredniški odbor

Eljiev krst

»Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo. Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh« (Jn 3,5).

Rojstvo otroka je nekaj najlepšega in najsvetejšega v življenju staršev, vendar pa sta bili najini srca nemirni in zaskrbljeni ob misli na Elija. Skrb za njegovo zdravje, za njegovo lagodje je bila na prvem mestu. Neizmerna starševska ljubezen nama ni dala miru. Nekaj je manjkalo.

V nedeljo, 2. novembra, je bil za nas pomemben dan, še posebej za Elija, ki je prejel zakrament svetega krsta. Prežet je bil z Božjo ljubeznijo in sprejet v njegovo naročje, v njegovo varstvo. Kako velik dar! Postal je član velike družine, Cerkve.

Tistega dne sta se tudi v najini srca naselila mir in veselje. Pretirana zaskrbljenost je izginila. Začutila sva, da sta najina skrb in ljubezen dovolj, ostalo pa morava prepustiti Božjim rokam. Elija je Božji otrok in deležen neizmerne Božje ljubezni, večje od najine; in če Bog skrbi zanj in ga



sprejema kot svojega otroka, nimava kaj skrbeti, saj On zagotovo ve, kaj je zanj najbolje, kaj potrebuje in česa si resnično želi. On bo poskrbel za najinega sina.

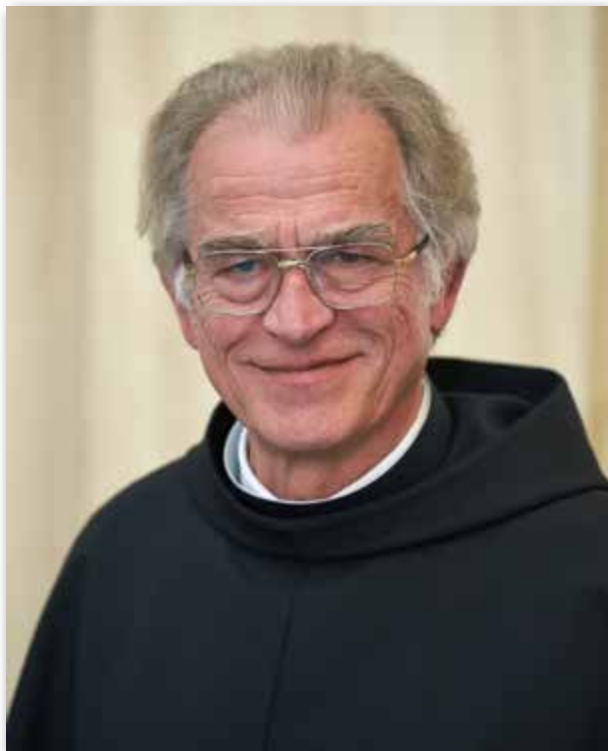
Hvala Gospodu za ta neizmeren dar.

Jasna in Izidor Tikvič



Mirko Pihler (1942–2014)

P. Milan Kos



Manjši bratje sv. Frančiška minoriti smo se 21. decembra 2014 na Ptuju poslovili od našega brata p. Mirka Pihlerja, ki je zadnja leta bival v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju.

Ponesi me na krilih vetra

visoko nad zvezde med serafe in kerube.

V nebesa.

Z Božjim ognjem mi vžgi srce,

da bom gorel v večni ljubezni.

Te misli pokojnega patra Mirka iz njegove pesniške zbirke so se uresničile 19. decembra 2014, ko je sklenil zemeljsko življenje.

Rodil se je v kmečki družini 9. junija 1942 v Pacinju blizu Ptuja. Osnovno šolo je končal v Dornavi, nižjo gimnazijo pa na Ptuju. Študij je nadaljeval v malem minoritskem semenišču v Zagrebu. Tam se je vpisal tudi na teološko fakulteto. Končal jo je v Ljubljani. V duhovnika je bil posvečen na praznik apostolov Petra in Pavla leta 1967 v mariborski stolnici.

Kot duhovnik je bil ves čas predan pastoralnemu delu. Večina njegovih duhovniških let je bila razpetih med Ptujem in Sostrim. Za pokojnega patra Mirka lahko rečem, da je z veseljem povsod opravljal službo župnika. Skrbno poučevanje verouka, lepo pripravljene župnij-

KORAK

Korak naprej,
korak nazaj.
Korak dolg,
korak kratek.
Korak hiter,
korak počasen.
Korak v svetlobo,
korak v mrak.

Z vsakim korakom
je življenje krajše.
Z vsakim korakom
poti daljše.

Z vsakim dnem
smo bliže Njemu,
ki meri korake.

Mirko Pihler



ske slovesnosti, urejena župnijska pisarna in zgledno okrašena cerkev so darovi, ki jih je znal povsod razvijati. Ob vsem tem pa je mnoge romarje in turiste duhovno spremljal na različnih romanjih v domače romarske kraje kakor širom po Evropi.

Ob duhovniškem delu ga je na redovniški poti spremljala tudi umetnost, rokohitrstvo in ljubezen do dobrega vina. »Umetnost je čudna gospa, zapeljiva in lepa,« je dejal v enem izmed pogovorov in nadaljeval: »Umetnost je silna moč, ki človeka zagradi in drži.« Z ogljem iz domače kmečke peči je še kot otrok »čečkal, kjerkoli se je dalo,« tudi z apnom pobeljeno kmečko hišo. Na ptujski gimnaziji pa je že bil najboljši slikar; vse njegove risbe so končale na šolskih razstavah. Do leta 1991 so le redki vedeli za njegov umetniški talent. Ob svoji petdesetletnici pa je »abrahamu« nazdravil s prvo obsežnejšo razstavo v refektoriju ptujskega minoritskega samostana s tridesetimi akvareli in risbami; po tistem pa je pripravil še nekaj samostojnih razstav po vsej Sloveniji in sodeloval na skupinskih razstavah. Ob odprtju razstav so brali njegovo poezijo – izdal je dve pesniški zbirki: Večerni spomini in Prameni svetlobe. Takole je zapisal: »Poklic duhovnika in pesnika se odlično enačita. Ali ni duhovnikova molitev pesem? Duhovnik s psalmi vsak dan slavi Stvarnika, liturgija, ki jo duhovnik dnevno opravlja, pa je ena sama pesem. Pravi pesnik je vedno v nekem smislu duhovnik, kakor je tudi pristen duhovnik vedno pesnik.« Pero in čopič sta se pri njem zivala v eno; pesmi in slike imajo isto vsebino: verovanjsko, domačijsko, krajsko. Največ akvarelov ima na temo »Križani«; trpeči Kristus je nepogrešljivo vtkan v njegove stvaritve. Njegova poezija oddaja nežnost, žlahtnost, ubranost duha – prvine, ki jih ustvarja s podobami in motivi iz narave. Impresije na obali ali ob podeželskem Križanem, v samostanski tišini ali na potovanju prehajajo v molitev in meditacijo,« je v knjigi Proseče dlani zapisal g. Jože Zadravec, SDB. V svoji poeziji pa seveda p. Mirko ne more mimo žlahtne kapljice, ki jo blagoslavlja kot eden prvih slovenskih vitezov evropskega vinskega reda.

Vse to potrjuje tudi priznanje MO Ptuj, ki mu je leta 2010 podelila veliko oljenko za izjemno pesniško in slikarsko ustvarjanje in veliko skrb za kulturno in duhovno rast v širšem družbenem okolju.

Poleg poezije in slikarstva je bil p. Mirko znan tudi kot »čarovnik«. Rokohitrstvo mu je pomagalo tlakovati pot do ljudi. Njegova »čarobna palica« je bila prvenstveno namenjena temu, da so se ljudje sprostili in nasmejali. O sebi je dejal tudi tako: rad imam ljudi, zame so v svojem bistvu vsi dobri, vsi enaki. Z njimi sem v različnih obdobjih življenja, z njimi sem človek z vprašanji, na katera znam odgovoriti ali pa tudi ne. Gotovo bo ostal v spomenu mnogim po svoji odprtosti in sprejemanju vseh ljudi: vernih in nevernih, bogatih in revnih, velikih in malih ...

P. Mirko je posejal še zadnje zrno, napisal zadnji verz, naslikal zadnjo sliko ... in tiho odšel k svojemu Stvarniku. Na njegovem oknu je zagorela sveča. V naših srcih pa je

ZAPOJ ŽIVLJENJU

Mrtvaško obleko
ti šivajo krojači.

Poslednje ležišče
ti režejo mizarji.

Grob ti že kopljejo
vrli grobarji.
A ti še živiš.

Skoči z mrtvaškega odra,
raztrgaj krojačeve halje,
razbij trugo mrliško,
zasuj izkopani grob!

Na noge se postavi!
Življenju zaigraj na piščali!
Zbriši laži,
ki ti jih prodajajo tesarji!

Mirko Pihler

ob molitvi zanj odmevala ena izmed njegovih pesmi: *Na oknu samostanskem, v večernem mraku, gledam v daljavo in mislim nate, Gospod ... noč in tišino, molitev in zbranost, na vajah duhovnih, darujem zate ...*«

V Svetem pismu imamo zapisano: In ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po običaju postave, ga je tudi Simeon vzel v naročje, slavil Boga in rekel: »Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so videle tvojo rešitev, ki si jo pripravil pred obličjem vseh ljudstev: luč v razodetje poganom in slavo Izraela, tvojega ljudstva.« Ta dogodek mi prihaja na misel, ko prebiram duhovno oporoko p. Mirka, v kateri je med ostalim tudi zapisal: *Moje življenje se počasi izteka. Nekoliko že mislim na odhod s tega sveta, zato prosim Gospoda usmiljenja in še pomoči, da pošteno dokončam zemeljsko potovanje. Vsem oproščam vse – čeprav z brati nikoli nisem bil, skregan' – zato tudi pričakujem Božjega usmiljenja in odpuščanja. Mir in dobro!*

Okrepljen z zakramenti je odšel od nas, da je tokratne praznike – Jezusovo rojstvo, Gospodovo razglašenje in Jezusovo darovanje – mogel praznovati v nebeškem Jeruzalemu.



MARIJA MAGDALENA

Črni lasje se poigravajo v vetru.
Med oljkami žena hiti,
sopiha v prebujeno jutro
in zamišljena tiho ihti.

Marija je to, ljubimka iz Magdale,
V črnino odeta, na nogah sandale,
z robcem si briše solzne oči
zapeljivka nekdanjih sladkih noči.

Spokornica zdaj prva želi
h grobu, kjer Jezus mirno spi,
pobožat presveto rešnje Telo,
da usmili nje grehov se sveto nebo.

Mirko Pihler



Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori



Ptujska Gora 40, 2323 Ptujška Gora, Slovenija
tel 02 794 42 31, faks 02 794 39 91

Pot desetih let

10. maja 2014 se je v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori zgodil deseti, jubilejni Marijafest. V pripravi nanj je p. Janez Šamperl med drugim zapisal: »Marijafesti na Ptujski Gori so se začeli z iskreno in srčno željo, da bi v Marijino svetišče na Gori pritegnili več mladih romarjev, Marijinih častilcev ... Z veseljem ugotavljam, da smo vsaj nekaj in vsaj delno uresničili zastavljene cilje. Nekatere pa smo celo malo presegle ... Ob deseti obletnici vidimo, da se je Marijafest kljub vzponom in padcem nekako 'prijel'. Odpetih je bilo prek 100 novih pesmi, zvrstilo pa se je več kot 90 različnih skupin in izvajalcev.«

Nadaljujemo pot

Iskreli 'boglonaj' p. Janezu za ves trud, ki ga je kot duša Marijafesta vložil v širjenje Marijine slave. Po njegovi premestitvi v asiški samostan želimo bratje minoriti nadaljevati to čudovito poslanstvo; gojiti in negovati vsejano seme ter ohranjati minoritsko duhovno tradicijo (ansambel Minores, p. Franček Čuček, p. Janez Ferlež), s tem pa prispevati k novi evangelizaciji mladih.

Novi organizacijski odbor se je odločil, da Marijafest spremeni podobo. Osrednja razloga sta tako vsebinske (vprašljivost tekmovanja) kot tudi finančne narave. V ospredje Marijafesta želimo postaviti **SLAVLJENJE**. Upamo in verjamemo, da to ne bo okrnilo ljubezni do Marije, ki je bila eden od najpomembnejših elementov Marijafestove podobe. Prav tako si želimo, da bi bili delčka tega skupnega praznovanja deležni tudi ubogi, ki živijo v pomanjkanju. V ta namen bo ob Marijafestu možno darovati v dobrodelne namene ...

Organizacijski odbor vabi k sodelovanju zmagovalce dosedanjih Marijafestov ter vse ostale pevce/glasbenike, ki bi želeli postati del mozaika v slavo nebeški Materi na Ptujski Gori. Sodelujete lahko z že znano pesmijo (morda z njeno priredbo), še lepše pa bo, če Mariji podarite novo pesem.

**Vsi nastopajoči boste prejeli simbolične nagrade.
Prisrčno vabljeni!**

Vsi zainteresirani se prijavite na:

minoriti.ptujaska.gora@rkc.si ali martin.gasparic@rkc.si ali po tel.: 031 438 371

Čas za prijavo je do velike noči, 5. 4. 2015.

Dodatne informacije so na voljo po elektronski pošti: minoriti.ptujaska.gora@rkc.si

**Marijafest se odvija pod okriljem Slovenske minoritske province sv. Jožefa
in samostana Matere Božje na Ptujski Gori. Bratje minoriti**



V LETU POSVEČENEGA ŽIVLJENJA



z veseljem vabimo **K SODELOVANJU IN UDELEŽBI**
na enajstem **MarijaFestu**.



Bazilika na Ptujski Gori,
sobota, 9. maj 2015, ob 17. uri

Marija Zavetnica na Ptujski Gori s svojim materinskim plaščem ljubeče odeva vse ljudi, bolj ali manj verne, iskalice in Bogu posvečene. Slednjim papež Frančišek v tem letu še posebej kliče: »Prebudite svet!«

Z Marijafestom želimo v nas prebuditi čut za slavljenje Boga in Marije. V varstvu Nje, ki nam je rodila Začetnika življenja, in v širjenju Njene slave Bogu posvečeni redovniki in redovnice globlje izkušamo svojo hojo za Gospodom. To radostno izkušnjo radi delimo z vsemi ljudmi, še posebej z mladimi. Zato vas prisrčno vabimo na enajsti Marijafest na Goro milosti – Mons Graciarum.

MIR IN DOBRO!

Predsednik organizacijskega odbora:
p. Janez Ferlež

Odgovorni za Marijafest:
p. Martin Gašparič, rektor bazilike

Zmagovalne pesmi dosedanjih Marijafestov (2005–2014)

1. (2005) Skupina Krik – K TEBI SE ZATEKAM
2. (2006) Skupina Krik – PRED TE POLOŽIM
3. (2007) Pevska skupina iz Sostrega – BODI Z NAMI, MARIJA
4. (2008) Lucija in Sabrina Cep – MATI MARIJA
5. (2009) Vokalna skupina Žarek – VEČNO HREPENENJE
6. (2010) Skupina Dominik – K MARIJI NA GORO
7. (2011) Frančiškova mladina Nazarje – S TEBOJ, MARIJA
8. (2012) P. Janez Ferlež in mladi z Vidma – MIR SRCA
9. (2013) Sestrične – VNEBOVZETA in deklški zbor LA VITA – SVETOGORSKI
10. (2014) Frančiškova mladina Nazarje – MATI LJUBEZNI





PREŽIVI LEPE TRENUTKE V LETU 2015



Z BRATI MINORITI

minoriti.rkc.si

ROMANJE V ASSISI

Od 19. do 24. julija 2015

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelja: p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rkc.si
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tikvic@rkc.si

Predvidena cena:

- odrasli **140 €**
- osnovnošolski otroci **80 €**
- predšolski otroci – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.



DOGAJANJA v domu duhovnih vaj pri Sv. Trojici v Halozah v letu 2015:

Kaj?	Okvirna starostna skupina ¹	Kdaj?
ANIMATORJI PRIPRAVNIKI	8. in 9. raz. OŠ ter 1. letnik SŠ	19.—21. junij 2015
3. TABOR	od 7. do 9. raz. OŠ in srednješolci	26.–29. junij 2015
1. TABOR z Baragom med Indijanci	od 1. do 3. raz. OŠ	1.–4. julij 2015
2. TABOR z Baragom med Indijanci	od 4. do 6. raz. OŠ	6.–9. julij 2015
Teologija telesa	9. raz. OŠ; srednješolci in študentje	krompirjeve počitnice 2015
Jesenski tabori	od 1. do 8. raz. OŠ	krompirjeve počitnice 2015

Več informacij na:

FB: **Tabori Sv. Trojica v Halozah**

e-pošta: **trojica.tabori@gmail.com**

e-pošta: **damjan.tikvic@rkc.si**; tel.: **031 834 720**

<http://www.zupnija-sv-trojica-haloze.rkc.si/d6/dom-duhovnih-vaj/vsebina/novice>

¹ Starostna skupina ni čisto zavezujoča. Lahko prihaja do razhajanja za kakšno leto. Pokličite in vprašajte.




VSTAJENJE

Na lesu sramote
ostanki krvi.
Čutim sledi
za nekaj novega.

Veliki petek
se je moral zgoditi.
Trpljenje je moralo biti
za nekaj novega.
Po temni noči,
v svežem jutru
je posijalo sonce
za nekaj novega.

Vse, kar živi,
se nekoč umiri
in dokončno umre
za nekaj novega.

Mirko Pihler



*Gospod, naj si ne prizadevam,
da bom potolažen, ampak da tolažim;
da bi me razumeli, ampak da razumem druge;
da bi bil ljubljen, ampak da bi ljubil;
kajti kdor se podarja, prejema;
kdor sebe pozablja, se najde;
kdor odpušča, mu bo odpuščeno;
kdor umira, se rojeva za večno življenje.*

Molitev v duhu sv. Frančiška Asiškega